

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 13 / CJQD / 18.09.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CJQD\13CJQD1\

Fitxer 13CJQD1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número ****

Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica

Sessió 13, dijous 18 de setembre de 2025

Presidència de l'I. Sr. Andrés Garcia Berrio

Sessió 13 de la CJQD

La sessió de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica (CJQD) s'obre a ****. Presideix Andrés Garcia Berrio, acompanyat del vicepresident, Francesc de Dalmaes i Thió, i del secretari, Antoni Poyato Rodríguez. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Judit Alcalá González](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#), [Lídia Ferré Ferré](#) i [Rosa Maria Ibarra Ollé](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jeannine Abella](#) i [Chica](#), [Isaac Padrós](#) i [Suarez](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera](#) i [Marín](#), [Ester Capella](#) i [Farré](#) i [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pere Lluís Huguet Tous](#) i [Alberto Villagrasa Gil](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana](#) i [Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica amb el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica sobre l'increment de les immobilitzacions amb corretges a les presons (tram. 354-00177/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, David Cid Colomer, Grup Parlamentari Comuns, Dani Cornellà Detrell, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica perquè informi sobre l'increment de les immobilitzacions amb corretges a les presons (tram. 356-00962/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, David Cid Colomer, Grup Parlamentari Comuns, Dani Cornellà Detrell, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Proposta de resolució sobre la defensa dels jutges de pau i la recuperació de llurs funcions històriques (tram. 250-00537/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 226, 19; esmenes: BOPC 274, 24).
4. Proposta de resolució sobre la desaparició forçada de menors (tram. 250-00607/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 249, 30).
5. Proposta de resolució sobre les protestes de Tarragona del 6 de març de 1976 i el cas de Juan Gabriel Rodrigo Knafo (tram. 250-00609/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 255, 8)
6. Compareixença d'una representació del Sindicat Català de Treballadors Públics davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar de la situació en què es troba l'Administració de justícia (tram. 357-00529/15).
7. Compareixença de Pablo Martínez López, familiar de la funcionària de presons morta per un intern del Centre Penitenciari Mas d'Enric al març del 2024, davant la

Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per a informar sobre la mort de la seva familiar (tram. 357-00452/15).

El president

Bon dia. Iniciem la sessió d'aquesta Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica.

En primer lloc, bé, ben tornats. Espero que aquest curs vagi molt bé per a tothom. En primer lloc, demanar-los si hi ha alguna substitució i després la Mesa plantejarà una proposta d'alteració de l'ordre del dia. *(Lídia Ferré Ferré demana per parlar.)*
PSC?

Lídia Ferré Ferré

Sí; bon dia. Naltres comuniquem la substitució de la diputada Judit Alcalá per la diputada Neus Comes.

El president

D'acord. Grup Parlamentari de Junts?

Isaac Padrós i Suarez

Nosaltres fem constar que la diputada Carme Renedo substituirà la diputada Jeannine Abella. Gràcies.

El president

D'acord. I per part d'Esquerra Republicana?

Ana Balsera i Marín

Sí; gràcies, president. La diputada Tània Verge substituirà la diputada Ester Capella, i més endavant vindrà el diputat Jordi Albert a substituir-la, i el diputat Joan Ignasi Elena serà substituït per la diputada Mar Besses.

El president

D'acord. Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de VOX?

Rafael Villafranca Mercé

Sí. Jo, afegir que a l'últim punt d'avui vindrà el meu company Sergio Macián a substituir-me.

El president

D'acord. Sí, el Grup Parlamentari de Junts?

Isaac Padrós i Suarez

I voldria afegir..., que proposarà ara..., que entenc que el punt número 4 sigui substanciat el primer. El substanciarà el diputat Jordi Bertran. Gràcies.

El president

D'acord. Llavors, un cop heu comunicat les substitucions, procedirem a aquesta proposta de canvi en l'ordre del dia. Es tractaria, com els ha arribat per correu, de poder votar les sol·licituds de compareixença pendants, perquè, bé, doncs han arribat, diguem-ne, tard a la Mesa. I sí que consideren que com que la comissió és un cop al mes està bé tenir totes les sol·licituds de compareixença votades per poder fer els ordres del dia de manera adequada. Llavors, els hi pregunto si podem aprovar per assentiment el canvi a l'ordre del dia o volen votar la proposta de l'alteració de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Per assentiment, entenc. *(Pausa.)* D'acord.

Llavors, els informo que els punts nous... Sí? D'acord. Els informo que el que procedirem serà realitzar els punts número 1 i número 2 tal com estaven a l'ordre del dia i a continuació farem la votació i la resta de sol·licituds de compareixença que s'han incorporat a l'ordre del dia. I, si els sembla bé, perquè és una mica «lio», anirem punt per punt perquè tothom tingui clar el que estem votant, d'acord? Llavors... Sí? El Grup Parlamentari Junts... Ah, i, a més a més, hi havia la sol·licitud per part de Junts de que, d'acord amb les propostes de resolució, comencem, si els hi sembla a la resta de grups adequat, pel que era el punt número 4, la proposta de resolució sobre la desaparició..., no, el punt número 5, la proposta de resolució sobre les protestes de Tarragona, que demanaven si pogués ser la primera a debatre de les propostes de resolució. Seria passar el número 5 al que era el punt número 3.

Isaac Padrós i Suarez

De fet, president, si tothom està..., o la majoria hi estem d'acord, més que començar amb les sol·licituds de compareixença, si poguéssim agafar el punt número 5 i posar-lo el primer, donat incompatibilitat d'agenda amb altres comissions del diputat Bertran. Si no hi ha cap inconvenient, si us plau.

El president

Estan d'acord en fer aquesta proposta de resolució? Després passaríem a la sol·licitud de compareixença i després les altres dues propostes de resolució. Hi estem d'acord? *(Pausa.)*

Proposta de resolució sobre les protestes de Tarragona del 6 de març de 1976 i el cas de Juan Gabriel Rodrigo Knafo

250-00609/15

Llavors, comencem pel punt número 5 de l'ordre del dia, consistent en la proposta de resolució sobre les protestes de Tarragona del 6 de març de 1976 i el cas de Juan Gabriel Rodrigo Knafo. Té la paraula el Grup Parlamentari proposant de Junts.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies a la resta de grups per l'alteració de l'ordre del dia. De fet, aquesta proposta de resolució és una que ha estat presentada, registrada per part no solament del nostre grup, sinó també amb Esquerra Republicana, amb Comuns i amb la CUP. Es tracta dels fets que van succeir l'any 76 a Tarragona, en els quals va morir una persona de dinou anys, el Juan Gabriel Rodrigo Knafo, una persona que participava en una manifestació de protesta pels fets que havien succeït pocs dies abans a Vitòria i en els quals van morir cinc persones.

Aquests fets els resumirem molt, perquè estan inclosos en la proposta, en l'exposició de motius. Aquests fets els portem aquí d'acord amb els testimonis d'aquella època, també de la família i també de la recentment associació constituïda que rememora els fets d'aquell 6 de març de 1976. Van ser uns fets que van provocar uns aldarulls molt importants en el centre de la ciutat de Tarragona. La Policia Armada –encara era la policia que mantenia el nom que havia tingut durant el règim dictatorial– va intentar barrar el pas al centre de la ciutat dels manifestants que venien de la refineria d'Enpetrol, on actualment hi ha Repsol. Això va provocar moltíssimes corredisses, moltíssimes càrregues. Jo, de fet, era un nen. Els meus avis vivien molt a prop d'on van succeir aquests fets, i és un testimoni que encara és molt present en tota la gent d'aquella generació, perquè eren uns fets als quals no estàvem acostumats. Dins

d'aquestes protestes, en un moment determinat, el jove doncs que va acabar morint va intentar escapolar-se d'una persecució de la Policia Armada entrant a una escala. Van pujar

Fitxer 13CJQD2

fins a la teulada i allà, segons la versió oficial, el jove es va precipitar i va morir. De fet, hem de recordar que mai la família doncs va estar d'acord amb aquesta versió. De fet, recentment, enguany, el 2025, la jutgessa degana de Tarragona i la fiscal de Drets Humans i Memòria Democràtica han facilitat el sumari original d'aquells fets per reobrir la situació i fer seguiment de la causa. Aquests fets han tingut una sensibilitat institucional molt important a Euskadi, perquè van ser derivats dels fets de Vitòria, i el Govern basc i al Parlament basc s'hi han referit en diferents ocasions.

Per part dels diferents grups proposants, nosaltres el que plantejem, per una banda, és que el Parlament de Catalunya reconegui el valor memorial d'aquells fets de Tarragona que van provocar la mort del jove de dinou anys l'any 1976. I, en segon terme, instem el Govern de la Generalitat a documentar i registrar aquells fets, que considerem que no ho estan prou, i així mateix, i finalment, de cara a l'any que ve, que es compliran cinquanta anys d'aquests fets, doncs donar-hi la visibilitat adequada, no?, coincidint amb aquest fet. Creiem que és una manera de tancar, també, un dol, un dol d'una família, d'uns amics, d'uns col·lectius de treballadors que ho van viure. I també, en la memòria de la ciutat de Tarragona, en el centre de la ciutat, encara hi ha molta gent doncs que té presents aquells fets. I, per tant, el que hem intentat tots els grups participants amb aquesta redacció és que es restitueixi, diguéssim, la situació que mai s'hauria hagut de produir, i que tinguin doncs un reconeixement institucional com mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, també proposant d'aquesta proposta de resolució.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, president. Com bé ha explicat ja el company de Junts per Catalunya, a qui agraeixo aquesta exposició detallada, tant Junts per Catalunya com Esquerra Republicana com Comuns i la CUP hem presentat aquesta proposta de resolució per poder portar al Parlament aquesta tragèdia, no? I és que ara –ja ho deia el company–, el 2026, farà cinquanta anys de la mort d'aquest jove amb només dinou anys. I tot venia d'aquestes mobilitzacions que es van dur a terme amb la mort del dictador Franco, d'aquests treballadors i treballadores que van sortir sobretot per reivindicar i per fer palès la repressió policial dels fets de Gasteiz. I, per tant, aquest jove, que no s'han esclarit les causes de la seva mort... Es va dir que havia caigut d'aquesta teulada, la qual cosa la família mai hi ha estat d'acord.

I el que fem avui al Parlament és dignificar la memòria, portar aquest testimoni, aquesta importància, no?, de recuperar i conèixer la veritat dels fets que van passar aquell 6 de març del 76 a Tarragona, i fer visibles, com deia, aquests fets, per donar-los tota la importància i que la família pugui continuar, també com deia el company de Junts, amb aquest sumari que els hi ha facilitat la jutgessa degana de Tarragona i la fiscal. Per tant, avui al Parlament portem aquesta tràgica mort per esclarir, perquè, ja que també estem tramitant la llei de memòria democràtica, es tracta de donar veu a tots aquests casos que encara no estan resolts per dignificar-los.

Gràcies.

el vicepresident

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies. Aquesta proposta de resolució és important perquè té un efecte de memòria i té un efecte de reparació. Efectivament, aquests fets, que ja han explicat altres grups parlamentaris, el cas de Juan Gabriel Rodrigo Knafo, ja ha estat, diguem-ne, al País Basc. S'hi han fet diferents actes, s'ha reconegut, però tot el que va passar en aquella etapa després de la mort del dictador fins diferents anys després ha de quedar dins, efectivament, de totes les polítiques de memòria democràtica. L'any

vinent farà cinquanta anys d'aquesta mort. Com en tants altres casos, no s'hi ha fet justícia. El fet de tenir l'obstaculització per poder fer justícia en casos de crims de lesa humanitat, com els que es van perpetrar durant la dictadura franquista i també durant la transició, genera una situació d'absoluta desprotecció per a la nostra ciutadania. En aquest cas, per això també pensem que són importants accions com les que han dut a terme la Fiscalia General de l'Estat i la Fiscalia de Barcelona després de la interposició d'una denúncia a la fiscalia de casos de memòria i de casos de crims de lesa humanitat, com el cas de Blanca Serra. Pensem que és una iniciativa absolutament fonamental que s'obrin diligències a la fiscalia per primer cop per aquest tipus de crims.

En aquest sentit, considerem que és clau i important que l'any vinent, dins dels diferents actes de memòria, el Govern faci un recordatori, faci un acte de memòria per a aquest cas i, evidentment, també es pugui treballar per incorporar aquest cas en el registre de casos i també que es puguin, jo crec que en la mesura del possible, investigar els fets també. Llavors, per això considerem que és important la futura – esperem – aprovació de la llei de memòria democràtica, que ha de servir perquè casos com aquests tinguin una efectiva atenció, com n'han de tenir totes les víctimes de delictes del franquisme. Però també que es pugui generar i ampliar la reparació de totes les víctimes.

Moltes gràcies. I és per això que proposem aquesta proposta de resolució de manera conjunta amb els altres grups parlamentaris.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresident. Molt breument. Mirin, és que estem parlant de fets de fa cinquanta anys. Des de lamentar que qualsevol protesta acabi amb una mort, i això crec que tots hem de lamentar-ho, estem parlant de fets que van passar fa cinquanta anys, que, a més, han estat ja reconeguts. O sigui, al plenari de

l'Ajuntament de Tarragona, com diu la pròpia resolució, hi ha una placa que es va inaugurar a la Rambla de Tarragona recordant aquests fets. Creiem que..., això.

Mirin, el representant dels Comuns deia que s'han d'honrar totes les víctimes. Efectivament. Recordem que la verdadera memòria democràtica seria recordar aquells regidors del Partit Popular que van ser assassinats en democràcia –en democràcia– simplement per ser regidors del Partit Popular, i va ser aquí a Catalunya.

Per tant, no hi donarem suport perquè creiem que el que hem de fer és recordar, com ja ha fet l'Ajuntament de Tarragona, com ja s'ha fet. I, per tant, doncs des del Partit Popular creiem que ja s'han complert i, per tant... Estem parlant de fets, ho repeteixo, de fa cinquanta anys.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Rafael Villafranca Mercé

Sí; gràcies, president. Seguint la mateixa línia del diputat del Partit Popular...

El president

Un moment, un moment, que no se... *(Veus de fons.)*

Lídia Ferré

El PSC ha presentat esmenes, sí.

El president

Si els hi va bé, tanquem amb el seu torn. *(Pausa.)* Gràcies.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Seguint la mateixa línia, bé, nosaltres volem dir: sens dubte va ser un fet tràgic. Tan sols sabem que el Juan Gabriel va morir accidentalment, en principi, segons versió de la policia, que es va precipitar fugint de l'aquesta, no? És una desgràcia? Evidentment, és una desgràcia, però estem amb el mateix. D'això fa més de cinquanta anys. S'han fet ja els reconeixements adequats amb la seva figura,

com s'ha reconegut aquí. I el que sí que entenem que això és una tècnica per convertir aquesta proposta en un símbol d'una repressió tardofranquista, que ja es va produir en època de democràcia, i amb insídies que entenc que no estan demostrades, encara que aquesta sigui la voluntat de l'esquerra i del separatisme. I hem d'afegir que això, una vegada més, el que fa és confrontar amb aquesta llei de memòria històrica, que és una llei que no és compartida, i quan una llei no és compartida, ni és llei ni memòria. I, tanmateix, hem de dir que, ja que parlem d'una investigació feta ja un cop obert el període democràtic, també, seguint aquesta línia, s'hauria de fer una investigació a més de les tres-centes persones assassinades per la banda terrorista ETA, que han set casos sense esclarir.

Per tant, nosaltres ens pronunciem també en contra d'aquesta proposició.

El president

D'acord. Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Mixt, Aliança Catalana.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. És cert que el 6 de març del 1976, a Tarragona, el jove Juan Gabriel Rodríguez Knafo, nascut a Tarragona, va perdre la vida a Gasteiz fugint de la repressió policial. Han passat gairebé cinquanta anys i la seva família encara reclama la veritat i justícia. A Catalunya parlem sovint de la memòria democràtica, però massa sovint oblidem fets com aquests, ocorreguts en plena Transició i que encara avui interpel·len la nostra consciència col·lectiva. El cas del Juan Gabriel no pot quedar reduït a una nota a peu de pàgina; cal documentar-lo, cal reconèixer-lo i cal reparar-lo. Per Aliança Catalana, és un deure institucional i un deure humà i és també un advertiment: quan la violència de l'Estat queda impune, la democràcia s'afebleix.

Aliança Catalana donarem suport a aquesta resolució, perquè la memòria, la veritat i la repressió no poden esperar més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units.

Natàlia Fabian Corbacho

Bon dia.

El president

I presentaran una esmena, tot i que hem alterat l'ordre com hauria d'haver estat. Disculpes.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bé, des del Grup Socialistes i Units per Avançar volem expressar el nostre suport a aquesta proposta de resolució presentada sobre els fets de Tarragona del 6 de març del 76 i el cas de Juan Gabriel Rodrigo Knafo, perquè creiem que és un compromís ferm amb la memòria, la justícia i la reparació de les víctimes de la violència política. Joan Gabriel Rodrigo Knafo va morir amb només dinou anys, com s'ha comentat, a Tarragona en un context de mobilització ciutadana que exigien democràcia i drets socials, i la seva mort va ser qualificada com un accident per la versió oficial, i això ha interpel·lat la consciència col·lectiva de la ciutat durant gairebé cinquanta anys. Per això, el Parlament de Catalunya, creiem que té el deure de reconèixer el valor de la memòria d'aquest cas i expressar la seva solidaritat amb la família de la víctima.

També estem completament d'acord amb la necessitat de documentar el cas en coordinació amb les institucions de memòria democràtica i d'incloure'l en els registres oficials de víctimes. Aquest és un pas indispensable per garantir els drets de la veritat, la justícia i la reparació, principis reconeguts per la resolució de les Nacions Unides. I la història de Juan Gabriel és un episodi de violència que es va produir durant la Transició, i no podem permetre que quedi en l'oblit institucional.

No obstant això, el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar s'abstindrà en el punt 3 de la proposta de resolució, perquè entenem i compartim la voluntat de fer visible aquest cas amb les accions de memòria democràtica i commemoració i considerem que la seva mort és un símbol de la lluita per les llibertats que ha de ser recordat i ensenyat a les noves nacions, però la inclusió dels casos específics en una futura llei de memòria democràtica ha de ser un procés rigorós i basat en el consens. I el nostre vot en aquest punt es basa en la convicció de que el procés

legislatiu ha de ser el marc per a la inclusió i el reconeixement de totes les víctimes de la repressió. Amb la nostra abstenció no estem negant la importància d'aquest cas, sinó que estem defensant que la via legislativa sigui el canal adequat per reconèixer la totalitat dels episodis de violència política que van tenir lloc durant el tardofranquisme i la Transició. Per tant, el nostre partit treballarà per la dignitat i el reconeixement de totes les víctimes en el marc del projecte de Llei de memòria democràtica. I volem afegir que el Govern té previst fer la reparació completa d'aquesta figura i té programats una sèrie d'actes on se'n farà esment especial.

En conclusió, votarem a favor del reconeixement i la documentació del cas de Juan Gabriel, un pas fonamental per tancar ferides de la nostra història recent, i ens abstindrem en el punt 3, amb la convicció que la futura Llei de memòria democràtica serà el marc idoni per a una reparació integral i col·lectiva.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Els grups proposants tenen un temps de dos minuts per posicionar-se sobre les esmenes.

Jordi Bertran i Luengo

Bé; agrair el suport de la majoria de grups. En tot cas, fer una matisació sobre el tardofranquisme. Recordar que aquests fets van passar molt pocs mesos després de la mort de Franco, quan la policia encara no havia estat democratitzada. Això em sembla que és un fet innegable. El mateix nom encara no havia estat canviat, el mateix uniforme encara no havia estat canviat. I, a més a més, també tenim uns antecedents legislatius amb la darrera Llei de memòria històrica i democràtica aprovat pel Parlament basc, pel Govern Basc, l'any 2023, quan s'especifica clarament que tots els casos a tractar són aquells que es van produir si més no fins l'aprovació de la Constitució espanyola de l'any 78, que és en el moment en què es considera que, per voluntat popular, hi ha un canvi de règim. Aquesta és la realitat d'una Llei que va ser aprovada al País Basc amb el suport de PNB, Bildu i el Partit Socialista d'Euskadi.

Moltes gràcies.

Fitxer 13CJQD3

El president

D'acord. Amb relació a l'esmena, s'accepta? No?

Jordi Bertran i Luengo

No l'hem acceptada.

El president

D'acord. Llavors, procedim a la votació de la proposta de resolució. De cara a la votació, separada?

Lídia Ferré Ferré

Sí, demanem votació separada.

El president

De quins punts? Els dos...

Lídia Ferré Ferré

Del tercer punt. L'1 i 2 es poden votar conjuntament i el 3, separat.

El president

Perfecte. Llavors procedim a la votació del punt 1 i punt número 2 d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor de la proposta?

El Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Comuns i Grup Mixt Aliança Catalana.

Vots en contra?

Grup Parlamentari de VOX i Grup Parlamentari del Partit Popular.

D'abstencions, cap.

Queden aprovats aquests dos punts per..., 12 a favor i 3 en contra. D'acord.

Procedim a la votació del punt número 3.

Vots a favor?

El Grup Parlamentari de Junts, 4 vots; Grup Parlamentari d'Esquerra, 3; Grup Parlamentari Comuns, 1, i Grup Parlamentari Mixt Aliança Catalana, 1 vot.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Popular i Grup Parlamentari de VOX, 3 vots.

I abstencions?

El Grup Parlamentari Socialista, 5 abstencions.

Quedaria aprovat el punt per 9 vots a favor, 3 en contra i 5 abstencions.

Sol·licitud de sessió informativa amb el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica sobre l'increment de les immobilitzacions amb corretges a les presons

354-00177/15

Llavors, procedim a passar al següent punt de l'ordre del dia, tal com s'ha anunciat. Passem al punt número 1, com estava previst, que seria la sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica amb el conseller de Justícia sobre l'increment de les immobilitzacions amb corretges a les presons, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, CUP i Comuns.

Vots a favor d'aquesta sol·licitud?

A favor, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Junts, amb 3 vots; Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb 3; grup parlamentari, amb 4; Grup Parlamentari de VOX, amb 1; Grup d'Aliança, amb 1, i Grup de Comuns, amb 1.

Vots en contra?

Abstencions?

Grup Parlamentari Popular.

Quedaria aprovada per 15 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

**Sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals,
Reinserció i Atenció a la Víctima perquè informi sobre l'increment
de les immobilitzacions amb corretges a les presons**

356-00962/15

Passem al punt número 2, que seria la sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals pel mateix motiu, sobre l'increment de les immobilitzacions amb corretges a les presons.

Vots a favor?

Serien Grup Parlamentari Socialistes, Junts, Esquerra Republicana, Grup Parlamentari Mixt Aliança, Grup Parlamentari de VOX i Grup Parlamentari de Comuns.

Abstencions?

Grup Parlamentari Popular.

I vots en contra?

Cap.

Quedaria aprovada per 15 vots a favor i 1 abstenció.

**Sol·licitud de sessió informativa amb el conseller de Justícia i
Qualitat Democràtica sobre les mesures que s'han de prendre
arran de l'informe del Consell de Prevenció de la Tortura del
Consell d'Europa**

355-00103/15

Passaríem ara, del llistat que tenim, a la primera, diguem-ne, del llistat. Les diré a poc a poc perquè tinguem clar què votem. Seria sol·licitud de sessió informativa amb la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica amb el conseller de Justícia sobre les mesures que s'han de prendre arran de l'informe del Consell de Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa, presentada per Esquerra Republicana, Comuns i CUP.

Vots a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença?

Serien Grup Parlamentari Socialistes, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de VOX, Grup Parlamentari Comuns, Grup Mixt Aliança Catalana.

Vots en contra?

Cap.

Abstencions?

Grup Parlamentari Popular, amb 1 vot.

Quedaria aprovat per 15 vots a favor i 1 abstenció.

Sol·licitud de sessió informativa amb el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica sobre l'agressió sexual a una treballadora del Centre Penitenciari de Lledoners el 2 de setembre

354-00200/15

A continuació, sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica amb el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica sobre l'agressió sexual a una treballadora del centre penitenciari de Lledoners el 2 de setembre, proposada pel Grup Parlamentari de VOX.

Vots a favor?

Grup Parlamentari de VOX, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari Mixt amb Aliança Catalana, 3 vots a favor.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i Grup Parlamentari de Comuns, 13.

Quedaria rebutjada per 3 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima perquè informi sobre les mesures que s'han de prendre arran de l'informe del Consell de Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa

356-00993/15

Passem al següent punt, que seria el punt número 5: sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica perquè informi sobre les mesures que s'han de prendre arran de l'informe del Consell de Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa.

Vots a favor?

El Grup Parlamentari Socialista, Grup parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Comuns, Grup Parlamentari Mixt Aliança Catalana.

Vots en contra?

Abstencions?

Grup Parlamentari de VOX i Grup Parlamentari Popular.

Quedaria aprovada per 15 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Sol·licitud de compareixença del director de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya perquè informi sobre els protocols amb relació a les morts sota custòdia o durant intervencions policials i sobre el grau d'aplicació del Protocol de Minnesota de les Nacions Unides

356-00994/15

Passem al següent punt, que seria la sol·licitud de compareixença del director de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica perquè informi sobre els protocols amb relació a les morts sota custòdia durant intervencions policials i sobre el grau d'aplicació del Protocol de Minnesota de les Nacions Unides, proposada pel Grup Parlamentari de Comuns.

Vots a favor d'aquesta proposta?

Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Junts, Esquerra Republicana, Comuns i Mixt amb Aliança Catalana, 14 vots a favor.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Popular i Grup Parlamentari de VOX, 2 vots.

Quedaria aprovada per 14 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima perquè informi sobre els protocols d'investigació i de comunicació als familiars de morts sota custòdia a centres penitenciaris o de justícia juvenil i sobre el grau d'aplicació del Protocol de Minnesota de les Nacions Unides en aquests casos (retirada)

35600996/15

Respecte a la següent sol·licitud que estaria prevista, la retira del Grup Parlamentari de Comuns, que era la derivada sobre aquests mateixos protocols per a la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la víctima.

Sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Penitenciaris perquè informi sobre l'agressió sexual a una treballadora al Centre Penitenciari de Lledoners el 2 de setembre

356-01006/15

Llavors, passem al següent punt que tocaria, que seria com el 7 de l'ordre del dia amb els canvis que hem fet. Seria la sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Penitenciaris davant la Comissió de Justícia perquè informi sobre l'agressió sexual a una treballadora del centre penitenciari de Lledoners el 2 de setembre, formulada pel Grup Parlamentari de VOX.

Vots a favor d'aquesta sol·licitud?

Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari de VOX i Grup Mixt Aliança Catalana, 3 vots.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Socialistes, de Junts, Esquerra Republicana i Comuns, en serien 13.

Quedaria rebutjada: 3 vots a favor, cap abstenció i 13 vots en contra.

Sol·licitud de compareixença de José María Montero, exdirector general d'Afers Penitenciaris, perquè informi sobre la seva gestió i la seva destitució

356-01017/15

La següent seria la sol·licitud de compareixença del José María Montero, ex-director general d'Afers Penitenciaris, perquè informi sobre la seva gestió i la seva destitució.

Vots a favor d'aquesta sol·licitud?

(*Veus de fons.*) A proposta del Grup Parlamentari de VOX.

Vots a favor de la proposta: serien Grup Parlamentari Popular, de VOX i Aliança Catalana, en total 3 vots.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Socialistes, de Junts, Esquerra Republicana i Comuns, 13.

Llavors, quedaria rebutjada per 3 vots a favor, cap abstenció i 13 en contra.

Sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Penitenciaris perquè informi sobre la seva futura gestió al capdavant de la Direcció General

356-01018/15

Sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Penitenciaris perquè informi de la seva futura gestió al capdavant de la direcció general, plantejada pel Grup Parlamentari de VOX.

Vots a favor d'aquesta sol·licitud?

Grup Parlamentari del Partit Popular, de VOX i el Mixt Aliança Catalana, 3 vots a favor.

Vots en contra?

Socialistes, Junts, Esquerra Republicana i Comuns, en serien 13.

Llavors, quedaria rebutjada: 3 vots a favor, cap abstenció, 13 vots en contra.

**Sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals,
Reinserció i Atenció a les Víctimes perquè informi sobre la seva
gestió i sobre el relleu en la Direcció General d'Afers Penitenciaris**

356-01019/15

I anem per la darrera, que és la sol·licitud de compareixença de la secretària de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a les Víctimes perquè informi sobre la seva gestió i sobre el relleu en la Direcció General d'Afers Penitenciaris. Grup Parlamentari de VOX.

Vots a favor?

Grup Parlamentari Popular, de VOX i el Mixt Aliança Catalana.

Vots en contra?

Grup Parlamentari Socialistes, de Junts, Esquerra Republicana i de Comuns, són 13 vots.

Amb la qual cosa quedaria rebutjada per 3 vots a favor, cap abstenció, 13 vots en contra.

Llavors, hem votat totes les sol·licituds de compareixença.

**Proposta de resolució sobre la defensa dels jutges de pau i la
recuperació de llurs funcions històriques**

250-00537/15

I passàriem al següent punt de l'ordre del dia, que, segons el compte que porto després del canvi que també hem fet, estariem davant del punt número 12. Llavors, seria la proposta de resolució sobre la defensa dels jutges de pau i la recuperació de llurs funcions històriques, plantejades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que tenen un temps de tres minuts per defensar la seva proposta.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, president. Des d'Esquerra hem presentat aquesta proposta de resolució de defensa del rol dels jutges i jutgesses de pau i per la recuperació de les seves funcions històriques. Com ja sabem, els jutjats de pau al nostre país porten més de cent cinquanta anys. És una peça clau també per defensar la justícia a aquells municipis més petits i també mitjans. Tots coneixem, no?, jutges i jutgesses que treballen per la mediació veïnal, perquè coneixen tots els seus veïns i veïnes, que faciliten aquesta conciliació, que fan tràmits i gestions pel Registre Civil. Aquesta funció comunitària que tenen, no?, i també perquè garanteixen l'accés a una justícia.

I ens vam trobar que quan es tramitava al Congrés dels Diputats aquesta llei d'eficiència processal, l'eficiència del servei de justícia, es volia eliminar aquesta figura. Per això, des d'Esquerra Republicana i altres grups vam presentar esmenes al text perquè això no fos així. També ho vam treballar des del Departament de Justícia en el Govern republicà, i era una defensa d'aquesta figura històrica a Catalunya, al nostre país.

Per això, nosaltres el que volem avui és reconèixer i defensar els jutges i jutgesses de pau que treballen pels seus municipis, que fan una tasca imprescindible, com deia, de facilitar l'accés a la justícia a tots els ciutadans i totes les ciutadanes amb aquesta proximitat. També defensar que és competent i que reclama que es garanteixin tots els seus recursos humans i materials perquè puguin funcionar correctament. I, naturalment, que puguin tornar a fer aquella funció que els definia i que és molt típica d'aquests municipis, que és la competència per oficiar matrimonis civils. En la llei que es va aprovar d'eficiència processal no es va tenir en compte aquesta funció i, per tant, el que nosaltres fem des d'avui amb la nostra proposta de resolució és instar el Govern de la Generalitat perquè insti el Govern de l'Estat a modificar aquesta llei per tal d'incloure aquesta competència de jutges i jutgesses de pau, que és oficiar matrimonis civils reconeixent la seva trajectòria, legitimitat i valor social. Per tant, des d'aquí tot el nostre reconeixement a tots aquests jutges i jutgesses de pau, i esperem que s'aprovi i que puguin tornar a oficiar aquests matrimonis civils.

I aprofito per posicionar-me sobre les esmenes que ha presentat Junts per Catalunya. Hem acceptat les dues esmenes, reconeixent el valor d'aquesta figura que ja és reconeguda en el nostre Estatut d'autonomia, i també per poder desplegar una llei dels jutjats de Pau.

Gràcies.

El president

Sí. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts, perquè ha presentat esmenes.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Els jutges i jutgesses de pau han estat des de fa més de cent cinquanta anys, com bé es deia fa un moment, una institució clau en la vida dels catalans i catalanes a viles, pobles i ciutats, una figura històrica arrelada al territori, propera i respectada, que ha garantit la cohesió social, la resolució de conflictes veïnals i la igualtat d'accés a la justícia en els municipis, ja siguin petits o mitjans. Formen part de la memòria viva del nostre país i del model de justícia de proximitat que ens defineix com a catalans.

Amb la Llei orgànica 1/2025, Catalunya va estar a punt de perdre definitivament aquesta institució. El PSOE i el PSC, en un nou procés de desnacionalització, pretenia eliminar els jutges de pau i buidar de contingut la justícia de proximitat. Gràcies a la pressió de Junts per Catalunya, vam aconseguir frenar aquesta amputació i evitar-ne la desaparició. Però no n'hi ha prou. Cal desplegar plenament les seves institucions i fer efectiu l'autogovern que ja ens reconeix l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per això vam registrar esmenes concretes a aquesta proposta per desplegar una llei catalana de jutges de pau que consolidi aquest servei des de Catalunya i per garantir-los la formació i l'acompanyament necessaris en el nou marc legal.

No ens val només la retòrica: cal acció política, normativa pròpia i recursos. Junts ho diem clar: la justícia de proximitat és competència nostra, i defensar-la és defensar el món local, la sobirania dels ajuntaments i la dignitat de la nació. Sense valentia, la justícia de proximitat quedarà sotmesa al model centralitzat i espanyolista que es dicta des de Madrid i des de l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya.

Diputades i diputats del PSC, tinguin molt present l'acord de Brussel·les abans de votar. Estic fent referència al desplegament competencial del Govern de Catalunya. Catalunya té dret a decidir com organitza els seus jutges de pau i aquest Parlament té el deure de fer-ho una realitat.

Fitxer 13CJQD4

Hi votarem a favor. Diem sí a una Catalunya més sobirana i lliure. Diputades i diputats de partits independentistes que defensen fermament la nació catalana, aquí és on ens hem de fer forts i treballar junts, aquí ens hi trobarem sempre.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. Bueno, el banalizar o intentar hacer desaparecer las figuras de los jueces de paz al final es, de alguna manera, intentar suprimir la justicia de proximidad. Suprimir un juez de paz es sobre todo recargar y cargar aún más algunos hechos a los juzgados territoriales y, por lo tanto, eliminar esa justicia que hay, de proximidad, y que existe desde el 1855 en toda España. En toda España hay unos 7.600 jueces de paz; de estos 7.600, 1.800. Es una figura muy arraigada en toda España –por lo tanto, también en Cataluña– desde el 1812; con esa denominación, desde el 1855. Y al final, pues bueno, el poder realizar matrimonios civiles y actuar sobre algunos hechos civiles en municipios pues de un tamaño pues no muy grande facilita gestiones, facilita la vida de las personas y facilita el no recargar los juzgados sobre actos y actuaciones que se podrían solucionar desde la cercanía.

Nosotros, en gran parte de la moción, votaremos a favor –ya, luego, al presidente le pediré votación separada de algún punto–, pero, en líneas generales, estaríamos a favor de la propuesta que se ha presentado.

El vicepresident

Doncs ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX. Gràcies.

Rafael Villafranca Mercé

Gracias, presidente. La posición de VOX..., nosotros defendemos la institución de los jueces de paz como parte de nuestra tradición jurídica. Sin duda, su papel es imprescindible, y queremos aprovechar para poner en valor todos aquellos jueces de paz, habitualmente olvidados por la Administración y por el conjunto de la sociedad, que llevan a cabo un ingente esfuerzo ante una escasez de medios dentro de las poblaciones, especialmente las más pequeñas. Es una labor silenciosa pero valiosa. Por ello queremos que vuelva a ser competencia del Estado a fin de unificar condiciones y criterios de los juzgados de paz en toda la nación. No debemos olvidar que Cataluña tiene 898 municipios con juzgados de paz, con un total de 3,2 millones de ciudadanos; es decir, representa un 40,4 por ciento de toda la población catalana, de ahí su importancia. Y más de quinientos cincuenta de estos juzgados de paz se convertirán en oficinas de justicia municipal que asumirán nuevas competencias.

Es cierto que la ventaja principal del juzgado de paz es evitar los desplazamientos de los ciudadanos y, sin perjuicio de que puedan plantearse algunas agrupaciones de juzgados de paz en los pueblos pequeños con escaso personal, pueblos próximos que sumen un total, por ejemplo, de siete mil personas, de siete mil habitantes, podrían por ello mejorar la actividad de gestión y función. Estamos, por lo tanto, en defensa y a favor de esta recuperación de los juzgados de paz y de la mejora también de sus servicios y funciones tanto en actuaciones procesales como información sobre procedimientos judiciales, obtención de copias de procedimientos y facilitación de certificados en el ámbito del Registro Civil, penales, últimas voluntades y en materia de seguros también respecto al tema de las herencias. Sus servicios también son importantes en cuanto a que puedan tender a una oficina de atención a la víctima y de asistencia, también, jurídica gratuita.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresident. En primer lloc, agrair la presentació d'aquesta proposta de resolució, a la qual anunciem que votarem a favor de manera íntegra. Considerem que és important, tal com planteja la proposta, reconèixer i defensar la figura dels jutges i jutgesses de pau com a figures clau dins de l'estructura judicial, com a òrgans indispensables que garanteixen l'equitat territorial en l'accés a la justícia. I, tal com es planteja en altres punts, és important que amb l'entrada en vigor de la nova Llei orgànica 1/2025, es facin les adequacions oportunes per tal d'enfortir aquests òrgans judicials absolutament imprescindibles i importants. Així mateix, considerem que també és clau modificar-los, perquè cal restituir la competència de jutges i jutgesses per poder oficiar matrimonis civils. Llavors, en aquest sentit, i amb tots els plantejaments que conté, hi donarem ple suport.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. I ara, en absència del Grup Parlamentari de la CUP, té la paraula per part del Grup Mixt Aliança Catalana. Gràcies.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies. Aquesta proposta de resolució, amb la qual hi estem totalment d'acord, posa sobre la taula la qüestió de justícia, però també de proximitat, d'identitat i de sobirania. Parlem dels jutjats de pau, una institució amb més de cent cinquanta anys d'història al nostre país que ha estat clau per garantir que fins i tot en els municipis més petits hi hagués accés a la justícia. Els jutjats de pau no són òrgans administratius; són l'eina de cohesió comunitària, de resolució de conflictes veïnals, de conciliació civil i de gestió de tràmits tan bàsics com el registre civil o els matrimonis civils, que faciliten a tota la població d'aquests municipis tenir accés a una justícia de qualitat. La seva raó ha estat sempre estar al costat de la gent, escoltar, mediar i resoldre d'una manera àgil, propera i humana.

Aliança Catalana defensem que Catalunya ha de tenir capacitat legislativa pròpia per regular aquesta institució, tal com permet l'article 108 de l'Estatut d'autonomia. No n'hi ha prou de demanar a Madrid que rectifiqui; cal una llei catalana de jutges de pau que desenvolupi les seves funcions, que els garanteixi recursos i que reconegui el seu paper i la seva important tasca. És evident que el sistema judicial

necessita modernitzar-se, però modernitzar-se no vol dir destruir el que ja funciona. Els jutges de pau descongestionen els jutjats ordinaris, aporten eficàcia i, sobretot, donen confiança. Tothom sap que el jutge o la jutgessa de pau del poble és algú proper, és respectat i compromès amb la comunitat, i aquesta confiança és un tresor que no es pot perdre. Aliança Catalana també defensem que es restitueixin totes les funcions que els hi han estat arrabassades, que se'ls garanteixi formació i acompanyament adequats perquè puguin complir amb els nous reptes i, sobretot, que la Generalitat aprovi una llei catalana pròpia que blindi aquesta institució davant qualsevol nova ingerència recentralitzadora. No volem una justícia de despatx allunyada de la gent; volem una justícia de proximitat, arrelada al territori i al servei del ciutadà. Els jutges de pau són part de la nostra tradició democràtica comunitària; defensar-los és defensar Catalunya, on la justícia no només s'imparteix, sinó que també s'entén, es viu, i es viu amb molta confiança.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputada. I, finalment, és el torn del Grup Parlamentari Socialista. Endavant, si us plau.

Lídia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresident. En primer lloc, agrair a Esquerra Republicana haver presentat aquesta proposta de resolució. Els avancem que els hi votarem a favor els punts 1, 3, 4 i 5, però votarem en contra al punt 2, i ara passaré a explicar-ho.

És un fet que la Llei orgànica 1/25 suposa un nou paradigma, una nova manera d'interactuar amb la justícia, adaptant-la al segle XXI. I jo crec que aquí també i el nostre grup parlamentari i del Govern creu que la justícia de pau hi juga un paper preeminent. No puc estar, per tant, més en desacord amb algun comentari que s'ha fet per part de Junts, perquè tant el nostre grup parlamentari com des del Departament de Justícia reconeixem la gran tasca realitzada pels jutges i jutgesses de pau. En aquest context, el 8 d'abril del 2025 es va aprovar l'acord de govern que impulsa l'elaboració del pla de justícia de pau i proximitat 2025-2028. La finalitat i el mandat és clar: que la justícia de pau sigui un servei públic, proper, eficaç i àgil per a la ciutadania, facilitant l'accés a la justícia en aquells municipis on no hi hagi

tribunals d'instància, que, com ja s'ha dit, són la majoria. I s'està treballant en aquest sentit doncs la transformació dels jutjats de pau en oficines de justícia al municipi, que porta associada la corresponent RLT, que, d'acord amb el calendari que la pròpia llei preveu..., que sigui aprovat per a l'1 de juliol a trenta-tres partits judicials, també la dotació d'equipaments i les eines TIC.

I, per poder portar a terme la seua tasca, també el pla recull un pla de formació per a jutges i jutgesses de pau, entre d'altres, sobre les tècniques MASC i més assumptes. També de part del departament s'han portat a terme per part de la Secretaria per a l'Administració de Justícia unes jornades de difusió i formació dels canvis que comporta la nova Llei 1/2025 de manera deslocalitzada arreu de tot el territori. També comunicar-los que s'està realitzant una auditoria sobre la situació dels espais i instal·lacions per adequar-los a la nova Oficina de Justícia i quins costos portarà associats. Estes conclusions està previst que siguin elevades al Govern durant el primer semestre del 2026.

Amb relació al punt 2, que hi votarem en contra, dir-los que ja s'ha encarregat a l'Institut d'Autogovern un estudi per fer possible el desplegament de l'article 108 de l'Estatut, i quan estigui en mans del departament doncs s'actuarà en conseqüència. Per tant, no hi votem a favor perquè han d'entendre que no podem donar suport a un compromís de legislar sense tenir el resultat de l'estudi. Per tant, senyors de Junts, siguem seriosos, rigorosos i, com diuen al meu poble, després de l'u ve el dos.

Quant als matrimonis, acabo dient que des del Govern ja s'ha instat en diverses ocasions el Govern de l'Estat a restituir la competència dels jutges de pau per poder celebrar matrimonis civils. Val a dir que la resposta ha estat positiva i ja s'està treballant en la millor manera de fer efectiva aquesta modificació de la Llei 1/2025.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Només recordar-los que aquesta és una proposta de resolució d'Esquerra Republicana i que, a més a més, ja s'ha pronunciat sobre les esmenes, amb la qual cosa ha dit que les acceptava. Per tant, només us vull demanar si hi ha

alguna proposta de votació separada. (*Alberto Villagrasa Gil demana per parlar.*) Sí, diputat.

Alberto Villagrasa Gil

Sí. Demanaria votar de forma separada el punt número 2.

El vicepresident

Sí.

Alberto Villagrasa Gil

I, de les esmenes, també, les dues per separat.

El vicepresident

Els punts esmenats són el 2 i el 4. Per tant, vol votar separatament el punt 2 i el punt 4.

Alberto Villagrasa Gil

Exacte.

El vicepresident

Sí. Es poden votar junts? No.

Alberto Villagrasa Gil

Només votaria de forma separada el número 2.

El vicepresident

Només separat al número 2.

Alberto Villagrasa Gil

Sí.

El vicepresident

D'acord. Perfecte. Alguna altra proposta de votació separada? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, si us sembla, començarem votant el punt segon.

Vots a favor, si us plau?

El Grup Parlamentari de Junts, el Grup Mixt d'Aliança Catalana, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari dels Comuns.

Vots en contra?

El Grup Parlamentari de VOX.

I abstencions? I, per tant, no hi ha abstencions? Hi ha 1 abstenció.

Per tant, queda aprovat amb 9 vots a favor, 6 en contra i 1 abstenció.

I ara votaríem els quatre punts restants d'aquesta proposta de resolució d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Que és el Grup Mixt d'Aliança Catalana, el Grup Parlamentari de VOX, el Grup Parlamentari del PP... Unanimitat. Perfecte.

Queda aprovada per unanimitat aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució sobre la desaparició forçada de menors

250-00607/15

Per tant, passariem al proper punt de l'ordre del dia, que és aquesta proposta de resolució sobre la desaparició forçada de menors, que és una proposta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per presentar-la, té la paraula la diputada Carme Renedo. Endavant.

Carme Renedo i Puig

Hola. Gràcies, vicepresident. Aquesta vegada, per presentar aquesta proposta de resolució, donarem veu a un dels germans d'un infant robat. Es tracta de Josep Comas Freixas, que ha escrit un llibre que es diu *Cent anys i una absència*, que us recomano. I, per tant, jo només posaré veu a les seves paraules.

Diu: «Aquella vegada, tot va ser diferent. Els altres cops tot havia passat al seu davant. Encara que atuada, sempre havia pogut entreveure com aixecaven la criatura. Havia sentit la catxeta a la natja, si encara no plorava, i li deixaven tenir la criatura una estona abans d'anar-la a rentar i vestir. Aquell cop no. Aquell cop se la van endur sense dir-li res. No la van eixugar, no l'hi van ensenyar ni va poder sentir

el seu primer plor. Finalment, es va obrir la porta i va entrar decidida la maleïda monja. “El niño era muy bonito, pero tú no has tenido suficiente fuerza para dar vida a un ser vivo.” El món se li va esfondrar. I aquesta mare ha passat tota la seva vida en silenci, amb voluntat i determinació, conscient que es devia als altres fills i no podia deixar-se vèncer per l'abaltiment.»

Potser, reconeix l'autor, hi ha un fet inqüestionable, i és que mentre no ets conscient que això que t'ha passat no es tracta d'un fet aïllat en el temps, sinó que forma part d'un *modus operandi* establert i elaborat amb un maquiavel·lisme estructurat i còmplice, no t'adones de la magnitud de la perversitat que el sistema enclou. Van ser més de cinc dècades, més de deu mil infants només a comarques gironines. Primer eren els nadons de les famílies republicanes, després va ser un negoci macabre. «Però, per poder girar full» –diu Josep Comas– «per tirar endavant cal desterrar el fantasma de la incertesa, que és el que, en definitiva, ens fa viure ancorats, el que ens reté arrapats al passat com un llast feixuc al voltant del coll, un forat negre

Fitxer 13CJQD5

impossible de superar. La seva mare, la Maria, segueix incòlume i al peu del canó, gairebé centenària. Qui sap si aquesta dona en el seu inconscient no alena l'oculta esperança de tancar algun dia l'únic capítol inconclús de la seva vida.

La proposta de resolució intenta recuperar l'esperit de la Llei 16/2020, de la desaparició forçada de menors, i avançar, avançar per poder tancar aquest capítol de la vida de la Maria i dels seus fills, per omplir el forat d'absència i d'incertesa que els ha rosegat la vida, per totes les Maria, Roser, Josep, Nuri, Rosa Maria, Àngels i Anna del nostre país i també pels drets de tots els infants sostrets de saber quins són els seus orígens.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada. Hi ha hagut un grup esmenant que, finalment, ha donat lloc a una transacció. I, per tant, té la paraula el Grup Parlamentari Socialista.

Natàlia Fabian Corbacho

Moltes gràcies. Bé, ens trobem davant d'una ferida molt profunda de la nostra història: la desaparició forçada de menors, coneguts o anomenats com a nadons robats. I parlem d'un patiment que, com bé ha comentat la companya de Junts, ha arrasat a famílies, ha trencat vincles i que encara avui provoca incertesa i dolor a moltes persones. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem expressar la nostra solidaritat amb totes les víctimes, amb les mares, amb els pares que van perdre els seus fills, amb les famílies que van viure l'angoixa d'una absència inexplicable i amb aquelles persones que encara busquen la seva identitat. El Parlament ha d'escoltar-les i actuar amb responsabilitat.

La Llei 16/2020 va ser un pas necessari i valent, però aquesta no és suficient si no es materialitza. Com assenyala la proposta, no s'ha completat el seu desplegament, el desplegament de l'Oficina de la Víctima de la Desaparició Forçada de Menors, i no s'ha dotat de recursos suficients ni del marc funcional que li permeti atendre amb eficàcia les famílies. Això té conseqüències reals. El pas del temps complica les investigacions, es perden possibilitats de contrastar proves i de confirmar vincles, i per això cal actuar amb celeritat i posar en funcionament aquesta oficina amb tots els mitjans necessaris i garantir que compleixi la seva missió.

És imprescindible també revisar els expedients que es van tancar des de l'aprovació de la llei, analitzar les causes; si cal, reobrir-los. No es tracta d'un tràmit administratiu, sinó que és oferir a les famílies acompanyament, accés a la informació i la possibilitat de continuar la cerca amb suport institucional.

Per aquestes raons, el nostre grup votarà favorablement a tots els punts de la proposta, i ho fem perquè creiem fermament que les institucions han d'estar al costat de les víctimes atenent les seves demandes de veritat, justícia i reparació. Ho fem perquè la dignitat de les persones exigeix respostes i perquè la democràcia es mesura també per la capacitat d'enfrontar-se amb honestat als errors del passat. El nostre compromís és clar: escoltar, actuar i garantir que no es deixi sense resposta una ferida tan greu. Per tot això, reitero el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada. Doncs ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Endavant.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, vicepresident. Avui debatem aquesta proposta de resolució sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya. Primer de tot, agrair al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya aquesta proposta de resolució. I no puc començar d'una altra manera que no sigui saludant la Neus i el Jordi, que avui ens acompanyen, de l'Observatori de Desaparició Forçada de Menors, i agrair-los tota la tasca i la feina que fan, anys i anys que porten fent perquè aquestes mares i aquestes famílies trobin els seus nens i nenes que els hi van robar. També un agraïment i un esment a SOS Nadons Robats, en especial a l'Adelina i l'Anna. Són dues entitats, juntament amb tantes famílies, que porten anys i anys buscant els seus fills i les seves filles que els van robar; que quan van anar a l'hospital els hi van dir de sobte que hi havien hagut complicacions i que el seu nadó era mort, però mai van poder veure aquest nadó, mai se'n van poder acomiadar. I avui hi penso molt, quan aquest estiu l'Adelina em va explicar que la iaia Dolores, que és la iaia mítica de Catalunya que buscava el seu fill, va morir, va morir amb més de cent anys i no ha pogut conèixer i retrobar-se amb el nen que li van robar.

I és que l'exposició de motius parla de que aquests fets van ser durant el franquisme i anys posteriors, però és que va continuar molts anys més. Tenim casos de 1995. Jo soc del 91, per tant, quan jo vaig néixer encara hi havien aquests casos. Jo recordo que quan vaig néixer em van perdre durant unes hores a l'hospital, i el meu pare sempre m'explica –bé, jo no ho recordo, perquè acabava de néixer–, els nervis que va passar, perquè era una cosa que encara hi era, que tenia tothom present de que podia passar. I el meu pare sempre m'explica que em buscava desesperat per tot l'hospital, fins que em van trobar. En el meu cas era perquè era prematura i estava a una incubadora. Però aquestes mares, aquesta desesperació de tantes famílies... I hem de treballar per totes elles.

Com bé comentaven les companyes que han parlat, aquest Parlament va aprovar el desembre del 2020 aquesta llei de desaparició forçada de menors, i ara el que hem de fer és continuar treballant, desplegar-la, perquè el temps s'esgota. Aquestes famílies, moltes mares es fan grans i marxaran sense haver pogut conèixer i retrobar-se amb aquell fill, no? Abans comentava el cas de la iaia Dolores, però en deuen ser moltes. Per tant, justícia i que puguin tornar a retrobar-se.

Nosaltres, òbviament, votarem a favor d'aquesta proposta de resolució, com ja també ho vam fer amb la nostra moció d'Esquerra que vam presentar el desembre del 2024. També hem presentat una pregunta escrita al Departament de Justícia per conèixer quina és la prioritat, quin és el calendari. Perquè parlem d'un tema molt sensible, però també imprescindible per a la dignitat del nostre país. Una abraçada immensa a totes aquestes famílies que han hagut de viure sense els seus fills.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputada. I des de la Mesa ens afegim a donar-vos la benvinguda en aquest punt d'aquesta comissió i us agraïm la feina feta durant tots aquests anys. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Des del Partit Popular donarem recolzament a la proposta de resolució. I, en aquest sentit, assenyalar que lo trist és que la llei no s'hagi desenvolupat. I el patiment de moltes famílies... Com a advocat he participat en situacions de desaparició i sé l'angoixa que viuen les famílies, no? Per tant, crec que és important desenvolupar la Llei 16/2020 i que, efectivament, es doni aquest suport per part de l'Administració pública. I des del Partit Popular recolzarem la proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresident. No seria el torn de VOX?

El vicepresident

Sí. Disculpeu. És veritat, és el torn del Grup Parlamentari de VOX.

Rafael Villafranca Mercé

Sí; gràcies, president. No existen casos confirmados judicialmente. El propio director del Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses, Antonio Alonso, declaró que no conoce ningún caso confirmado con bebés robados. Fuera de los casos aislados que pudieran haberse producido y que las familias pueden tener derecho a que se esclarezcan, lo cierto es que las cifras difundidas fueron bulos desmesurados. Se llegó a hablar de más de trescientos mil bebés desaparecidos por algún abogado y de treinta mil, atribuidos al juez que fue inhabilitado por prevaricación, el juez Baltasar Garzón, números que nunca han tenido un respaldo ni pruebas suficientes ni sentencias en ningún juzgado.

Dicho esto, y con todo este asunto, entendemos que se fundamenta en los siguientes puntos.

Uno, construcción mediática ideológica. El relato fue impulsado durante años por algunos jueces y medios de difusión como el diario *El País*, que actuaron como altavoz, dando la apariencia de credibilidad a una historia sin fundamento.

Dos, internacionalización del bulo. Incluso periódicos extranjeros, como *The Times*, publicaron reportajes extensos basados en esta narrativa sin pruebas sólidas, amplificando la desinformación.

Tres, blindaje cultural del mito. El cine, la ficción han contribuido a fijar en la opinión pública una idea sin base real. Películas recientes se presentan como basadas en hechos reales, aunque no hayan sido verificados.

Cuatro, instrumentalización política. La izquierda ha usado este relato como arma simbólica para reescribir el pasado y mantener la confrontación ideológica con el franquismo.

Y quinto, responsabilidad de los difusores. Entendemos que tanto los medios como los políticos que alimentaron el bulo deberían reconocer públicamente su papel en la propagación de esta narrativa, que entendemos del todo falsa.

Por tanto, nosotros votaremos en contra.

El vicepresident

Doncs ara seria, sí, el torn del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresident. En primer lloc, volia agrair la presència dels membres de l'Observatori de Casos de Desaparició Forçada de Menors. Pensem que aquesta proposta de resolució és molt important –la volem agrair a qui l'ha presentat–, i jo crec que constata una evidència molt clara. L'evidència té a veure amb que en aquest país anem molt tard amb les polítiques de memòria, massa tard; de memòria, de justícia i, efectivament, també de reparació de situacions tan greus com les que han viscut els familiars dels infants sostrets, però també, efectivament, aquests propis infants que van ser sostrets, com ja s'ha documentat de manera clara i evident.

En aquest sentit, sí que, efectivament, jo crec que Catalunya va ser dels primers territoris que van començar a aprovar normativa en matèria de memòria democràtica i de reparació de cara a les víctimes, i mostra d'aquesta situació és l'aprovació d'aquesta Llei 16/2020. Però jo crec que estem en un moment absolutament clau per tal de posar les polítiques de memòria democràtica al centre. És a dir, l'any 2036 farà cent anys que es va produir el cop d'estat. Llavors, el que tenim per davant és una dècada de polítiques de memòria, de justícia i de reparació.

Perquè ara mateix tenim la responsabilitat que el que li va passar a la iaia de la que ha parlat la companya d'Esquerra Republicana i a tantes altres víctimes que han mort sense trobar els seus familiars que han estat sostrets, que han mort sense poder recuperar les restes dels seus familiars, que han mort sense poder fer justícia... És una absoluta vergonya. I el que té a veure amb la Llei de memòria democràtica de Catalunya, efectivament, ha de servir de manera clara per poder avançar.

I ho deixem molt clar el Grup Parlamentari dels comuns: aquesta llei ha d'anar acompanyada d'un desplegament pressupostari, perquè el que no pot ser és que tinguem una oficina de víctimes com la que va preveure la llei per donar suport a víctimes de desaparició forçada de menors a Catalunya i que no s'hagi pogut desplegar de manera clara. I jo crec que hem de ser conscients en aquesta comissió que cal un pacte de país per tirar endavant polítiques efectives i clares, perquè cal una dècada de polítiques de memòria, de reparació i de justícia, perquè el que no fem en els propers deu anys no ho farem ja mai. Llavors, jo crec que és el moment d'«apretar» l'accelerador, de posar-ho al centre de veritat i passar de les paraules clarament als fets.

Llavors, efectivament, donarem ple suport a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat. I ara, en absència del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, és el torn del Grup Parlamentari del Grup Mixt Aliança Catalana.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies. Gràcies als representants de l'observatori per la lluita aquesta. Afrontem un dels episodis més foscos i dolorosos de la nostra història recent: la desaparició forçada de menors, els anomenats nadons robats. No parlem del passat, sinó d'una ferida oberta que encara supura dolor en centenars de famílies d'arreu de Catalunya i d'arreu de l'Estat. Durant el franquisme, però, i també en anys posteriors, moltes famílies van veure com els seus fills i filles eren arrabassats amb enganys. Se'ls deia que la criatura havia nascut morta, se'ls negava el dret a veure-la, i en molts casos aquells nadons eren donats en adopció de manera irregular. La documentació així ho demostra. No consten defuncions, no consten avortaments, només silencis i arxius manipulats.

Aquest drama va tenir diverses motivacions, des de la repressió política del primer franquisme fins al negoci econòmic i la moralització social de dècades posteriors. Però, més enllà de les causes, el que importa avui és que encara hi ha víctimes que esperen veritat, justícia i reparació d'aquests danys. És cert que l'any 2020 es va

aprovar una llei catalana específica, la Llei 16/2020, la de desaparició forçada de menors, que havia de ser un instrument per reconèixer les víctimes, obrir expedients, facilitar investigacions i acompanyar famílies. Però, cinc anys després, aquesta llei continua en un calaix –el temps no està posat. L'Oficina de la Víctima de la Desaparició Forçada de Menors prevista en la mateixa llei encara no s'ha desplegat. No té estructura, no té pressupost, no té personal. I mentre l'Administració s'entretenia amb terminis i excuses, les víctimes perdien el temps. El temps és clau, perquè el testimoni desapareixen, perquè les proves es degraden i perquè la veritat s'esvaeix. El Tribunal Europeu de Drets Humans és clar: la persistència de l'Estat en no donar informació fiable sobre un fill desaparegut equival a una violació continuada dels drets humans i una forma de tortura psicològica.

Fitxer 13CJQD6

Això és exactament el que està passant aquí a Catalunya: cada cop que una mare o un pare s'adreça a l'Administració només rep silenci i dilacions.

Per això, demanem que en un termini màxim de sis mesos es desplegui l'oficina de la víctima amb el seu corresponent pressupost; que es recuperin tots els expedients d'informació tramitats des del 2020 i es reobrin, si cal; que es posin a disposició de les famílies les eines necessàries, incloent-hi proves genètiques i recerques documentals per poder avançar en la investigació.

No podem acceptar que es torni a ajornar la veritat. Les famílies no reclamen venjança; reclamen saber el que va passar amb els seus nadons, retrobar-los si és possible i tenir la reparació moral i institucional que es mereixen. Per això, Aliança Catalana diem que aquesta és una qüestió de dignitat nacional i humana. Un país que vol ser lliure i just no pot girar l'esquena a un dels crims més terribles del seu passat recent. Som al costat de les víctimes. Cal garantir que mai més un cas com aquest quedi en l'oblit i que Catalunya sigui un país que posi la veritat i la justícia per davant de la comoditat política.

Moltes gràcies. No m'he excedit amb el temps, sinó que el temps no me l'heu posat, eh?

El president

Sí. Gràcies. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per posicionar-se sobre les esmenes.

Carme Renedo i Puig

Moltes gràcies. Només el Grup del PSC ha presentat esmenes. Una l'hem acceptada i l'altra l'hem transaccionada, que tothom té la còpia. I els hi hem d'agrair, perquè pensem que millora..., encara que dilata una mica –hem passat dels sis mesos a un any. Però també és veritat que és una feina, si la volem fer seriosament..., i una feina a revisar els arxius i a mirar quins camins nous es poden obrir i quines mesures noves es poden fer doncs aplicant eines de recerca de caràcter genètic i vies documentals.

Em sap greu que no hi hagi la unanimitat que era previsible amb una proposta de resolució, diguéssim, que fila el que és no només el sentit comú, sinó l'humanisme, no?, la solidaritat i l'empatia amb víctimes d'un delicte d'aquesta magnitud, encara que no s'hagi pogut comprovar.

Pel diputat de VOX el que diuen els tribunals deu ser la realitat. Per tant, el que vivim no deu ser real, encara que els tribunals no ho dictaminin. A mi m'ha recordat l'anècdota d'aquell ministre, Margallo, en una entrevista a la BBC, quan li ensenyaven imatges de l'1 d'octubre i deia que aquelles imatges eren falses i que les havien falsificat, que només era per embrutir el bon nom de l'Estat espanyol. I la locutora de la BBC es va quedar blanca i li va haver de reconèixer que les imatges eren preses per periodistes de la BBC, per tant, que no les posés en dubte. Per tant, bé, doncs qui té aquest negacionisme amb la realitat i amb la història..., els hem de deixar de banda. Hem de continuar treballant per millorar la nostra societat i la nostra vida.

Agraeixo també la presència dels representants de l'Observatori sobre les Desaparicions Forçades i, bé, els hi dono la benvinguda, encara que sigui una mica tard, perquè no els coneixia.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies. Procedim a la votació. Plantegen alguna votació per separat? *(Pausa.)* La podem votar sencera incorporant la transacció, l'esmena al punt número 3, que ha estat acceptada, i la transacció del punt número 4.

Llavors, procedim a la votació sencera.

Vots a favor?

Grup Parlamentari Socialistes, Junts, Esquerra Republicana, Partit Popular, Aliança Catalana, Comuns. Això és 15.

Vots en contra?

Grup Parlamentari de VOX.

Abstencions?

Cap.

Queda aprovada aquesta proposta de resolució per 15 vots a favor i 1 vot en contra, cap abstenció.

Llavors, passàrem al proper punt de l'ordre del dia. Aturarem la sessió, res, un minut, per poder recollir els compareixents, i reiniciem ara, en un minut.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

El president

Reiniciem la sessió de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica...

Compareixença d'una representació del Sindicat Català de Treballadors Públics per a informar de la situació en què es troba l'Administració de justícia

357-00529/15

...amb la compareixença d'una representació del Sindicat Català de Treballadors Públics davant aquesta comissió per informar de la situació en què es troba l'Administració de justícia. Agraïm molt la seva compareixença, que avui estiguin aquí. El temps d'intervenció serà de vint minuts, perquè són quatre persones –se la gestionaran...–, i per als grups parlamentaris serien quatre minuts. Normalment en fem cinc; avui anem una mica justos de temps. Si els hi sembla bé, en fem quatre. I, llavors, qui ha comparegut avui és la senyora Laura Pérez Grande, a qui li dono la paraula. Bé, els presento a tots, perquè crec que...

Laura Pérez Grande (secretària coordinadora del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Sí. Bé, ens presentem, si vols, nosaltres, que donarem unes pinzellades. Com vulguis.

El president

Perfecte. Bé, jo us presento, que és la meva obligació, i després ja feu com considereu. La senyora Cristina Xifra Peña, delegada sindical d'aquest mateix sindicat; el senyor Manuel Ángel Padilla, secretari de Desenvolupament Sindical del mateix sindicat, i el senyor José Carlos Barrios García, delegat sindical també d'aquest sindicat.

Moltes gràcies. Teniu la paraula.

Laura Pérez Grande (secretària coordinadora del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Primer de tot, i encara que ja ens heu presentat, abans de començar la nostra ponència, ens volíem presentar. Som quatre lluitadors que, sota el nom de Sicatp, defensem tots els treballadors al servei de l'Administració de justícia, però que en especial estem defensant el personal interí que es troba en situació d'abús de temporalitat.

Ara sí que ja comencem la nostra compareixença. Bon dia a tots els grups parlamentaris, diputats, diputades que avui esteu aquí. L'agraïment, a vegades, no pot expressar-se en paraules de l'immens que és. No obstant això, volem donar-vos una altra vegada les gràcies per la nova oportunitat –la primera ja ens la vau donar

el 2021– que ens heu donat per visibilitzar davant d'aquest Parlament la problemàtica dels treballadors, treballadores, funcionaris interins al servei de l'Administració de justícia catalana i que és coneguda ja per vostès com abús de la temporalitat.

Per als que no ens coneixeu, encara que ja ens hem reunit durant anys amb tot l'arc parlamentari de la Comissió de Justícia, farem un breu repàs de qui som. Som un sindicat de justícia. Avui dia, som un sindicat autonòmic que vam començar el 2018 i que va néixer de l'Associació d'Interins de Justícia, creada el 2015, i forçats per la necessitat de tenir una veritable implicació per resoldre els problemes

Fitxer 13CJQD7

específics del col·lectiu d'interins dels cossos generals que presten serveis a l'Administració de justícia, atès que les organitzacions sindicals que es cataloguen com les majors del país i que diuen representar la totalitat de la classe treballadora ens van abandonar.

Abans d'entrar en matèria i sabent que probablement coneixeu com accedeix ja el personal interí o la quantitat de treballadors al servei d'aquesta Administració catalana o també les oportunitats de conciliació que hem tingut, volem fer un incís i no perdre l'oportunitat, en aquesta ocasió tampoc, d'explicar-ho, ja que creiem que és important. Us farem cinc cèntims d'aquests temes. Primer, sobre la nostra borsa de treball. Tot funcionari interí a Catalunya entra per un procés de selecció en el qual es respecten i en el qual imperen els principis d'igualtat, mèrit i capacitat. Es publica en el DOGC l'obertura de la borsa de treball, en la que qualsevol ciutadà que compleixi els requisits pot sol·licitar la seva inclusió. S'obre el procés de selecció, que consta de dues fases: a la primera fase es verifiquen els requisits i la valoració dels mèrits; en la segona, en segon lloc, normalment es faria la prova de català, però avui en dia no es fa perquè ens van dir que era anticonstitucional. Després, un curs de formació de caràcter obligatori i eliminatori. I normalment publiquen el llistat de les persones que han superat aquesta primera fase.

Una vegada que ens truquen per anar a treballar, comença un període de pràctiques de tres mesos, de caràcter obligatori i eliminatori. Al final del període, de no haver obtingut un certificat positiu i raonat del lletrat de l'Administració de justícia, s'estarà exclòs d'aquest procés, donant-se com no superat. Confirmem, doncs, que els funcionaris interins dels cossos generals de l'Administració de justícia a Catalunya ho són després de superar un procés selectiu, en el qual prevalen els principis d'igualtat, mèrit i capacitat. I ho tornem a recalcar: al qual té accés qualsevol ciutadà que compleixi els requisits i/o hagi aprovat un examen als cossos generals de l'Administració de justícia.

Actualment, els funcionaris interins representen el 56,37 de la plantilla dels 4.498 treballadors totals –déu-n'hi-do! Molta gent, des de fora, es fa la mateixa pregunta: per què encara no hem consolidat? El personal interí al servei de l'Administració de justícia a Catalunya hem tingut moltes oportunitats per fer-ho? Quan parlem de personal interí no parlem d'una persona ni de dues; el que cal tenir clar és que per consolidar és necessari que l'oferta de places sigui igual o superior al nombre de places ocupades per personal temporal, premissa que no ha ocorregut en cap convocatòria, com ara detallarem.

Si us plau, en la documentació que us han entregat, ara parlarem de la taula 1. La taula 1 són els processos selectius que des de l'any 2010 fins ara hem tingut. El que volem reflectir són les convocatòries des del 2010 fins ara, els treballadors que hi havia en aquell moment, el percentatge que representaven els interins i les places que va convocar Catalunya. Com veureu, hi ha alguns anys que Catalunya no va convocar cap plaça. Com se'n desprèn, en els darrers quinze anys hem tingut dotze convocatòries, de les quals una correspon al primer concurs oposició del 2019, que es va fer després de gairebé deu anys, i els processos de la Llei 20/21. Per tant, i perquè quedi més clar, aquestes són les dades amb les places que s'han convocat per al nombre d'interins que hi havia en aquest moment, que deixa en evidència l'escassa oportunitat del personal al servei de l'Administració de justícia catalana. La taula és la taula 2 que teniu a la documentació. Com veureu, des del 2010 al 2024 representem el total aproximat d'interins que érem i les places que es van convocar. El 2024, com veieu, de 4.295 interins que érem se'n van convocar 628 places.

Donem un toc d'atenció dient que si realment no fossin un negoci, la Generalitat de Catalunya –i ens dirigim a ella perquè té les competències transferides– hagués donat un cop a la taula oferint a tot el seu personal i a través del CEJFE, com sí que fa amb els lletrats de l'Administració de justícia, amb els jutges i els fiscals, cursos de preparació per a les oposicions de manera gratuïta, igual que fa amb els cursos de català. Fins aquí l'incís que hem cregut que era important per continuar amb el perquè estem avui aquí.

Us comentàvem que ens vam sentir abandonats, atès que els grans sindicats, sense pensar que érem persones, van signar *el gran acuerdo* amb Montoro el març de 2017 amb l'objectiu de reduir amb oposicions lliures la taxa de temporalitat al vuit per cent a costa dels treballadors. Aquest sindicat, i en la contínua cerca de solucions, veient per on anaven els tirs i a fi de poder facilitar una alternativa real d'estabilització dels treballadors, va elevar proposta al Congrés dels Diputats, aconseguint-se la reforma de l'article 4.8.4 de la LOPJ, article que ha possibilitat l'aplicació del concurs de mèrits dels processos de la Llei 20/21.

I per on anaven aquests tirs que us dèiem? Bé, ràpidament us direm que la Comissió Europea va imposar una multa de 100 milions d'euros a l'executiu central per l'abús continuat de contractes, nomenaments temporals, per cobrir llocs permanents, considerats pel TJUE contractacions nomenaments en frau de llei. Aquesta multa no va caure bé en el Ministeri d'Hisenda, per la qual cosa Montoro va sol·licitar una pròrroga de la sanció a la Unió Europea, que aquesta va acceptar sempre que l'Estat garantís l'estabilitat dels seus treballadors interins. Com que feta la llei, fet el parany, Montoro va signar un acord amb els sindicats majoritaris amb l'objectiu de reduir aquesta taxa de temporalitat al vuit per cent, complint així una de les normes imposades, tal com us hem avançat abans.

I de quina taxa de temporalitat estem parlant en l'Administració de justícia catalana? Doncs donaré pas a la meva companya Cristina, que us farà una breu explicació.

Cristina Xifra Peña (delegada sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Bon dia a tothom i gràcies per rebre'ns. Bé, doncs de quina taxa de temporalitat estem parlant? Doncs teniu un quadre on veureu el tant per cent d'interinitat que hi ha hagut durant aquests últims anys. Si mireu l'any 2025, estem en un 56,37 per

cent. Per complir la norma marcada per Europa i reduir la temporalitat, tal com havien acordat, el 2019 es van convocar els falsos concursos oposició per estabilitzar aquest personal. I diem «falsos» perquè per passar la fase de concurs primer has d'aprovar la fase d'oposició. Per tant, ja no s'estaven seguint les indicacions que havia donat Europa per garantir l'estabilitat dels treballadors.

Per això, i avançant-nos al que venia, el desembre del 2019, només aquest sindicat de justícia, al costat d'altres plataformes de treballadors que també estaven en abús de temporalitat, en la qual no es trobaven les grans organitzacions sindicals que ja coneixem, vam mantenir una reunió amb els europarlamentaris espanyols a la seu de Brussel·les i així exposar la situació de milers d'interins de justícia i d'altres col·lectius que estaven en abús de temporalitat, incompatible amb la Directiva 1999/70. A conseqüència de l'excés de contractació temporal i de la pressió exercida pels col·lectius de treballadors temporals, el desembre de 2021 es va promulgar la Llei 20/21 per reduir la temporalitat a les administracions públiques i així traspasar la Directiva 1999/70 i poder cobrar part dels fons que ho posaven com a requisit.

Aquesta llei, nascuda amb l'esperit d'estabilitzar les persones que estaven en situació d'abús, s'ha traduït en justícia en dos processos: un concurs de mèrits i un concurs d'oposició, processos que, encara que fos gràcies a la pressió que es va exercir, no vam poder negociar amb el Ministeri. Aquests processos, que haurien d'haver finalitzat el desembre de 2024, tal com venia indicat en aquesta llei, es troben en fase de resolució definitiva, i alhora s'estan duent a terme altres processos de provisió, com ara concursos de trasllats, promocions internes, oposicions de torn lliure, etcètera.

Finalitzats o no, afirmem que no aconseguirem reduir la temporalitat, però el que a nosaltres ens importa més és que no s'estabilitzaran les persones que estan en situació d'abús de temporalitat a Catalunya pels següents indicadors. En primer lloc, Catalunya ha tret menys places que persones abusades hi ha, d'acord?, atès que es van comptabilitzar les aquestes un any més tard del procés perquè així tenien més places per posar en altres processos. Som, juntament amb l'àmbit ministeri i Madrid, on han sortit més places. Això que ha provocat? Ha provocat que molta gent de fora de Catalunya vingui aquí a intentar estabilitzar-se, d'acord? Llavors, tenim el

tant per cent de gent que s'ha estabilitzat de fora de Catalunya. I ho direm per categories, d'acord? Un quaranta-vuit per cent de gestors que s'estabilitzen a Catalunya són de fora de Catalunya. En el cas de tramitació són un vint-i-vuit per cent i en el cas d'auxili judicial, un trenta-dos per cent. Tot això és gent de fora de Catalunya que s'estabilitzarà aquí.

Un altre punt. Han estat processos de lliure concurrència, per la qual cosa ha provocat que molts funcionaris de carrera hagin pogut participar en aquest procés i s'hagin estabilitzat en altres categories. Se suposava que era un procés d'estabilització que era per a gent que no tenia una plaça fixa, i llavors hi ha gent que s'estabilitzarà tot i tenir una plaça. Llavors, per tant, podríem dir que els processos estabilitzen les places i no els treballadors que ocupen aquestes places.

Un altre punt. No s'ha tingut en compte ni la comunitat per la qual et presentes ni l'idioma.

I el cinquè punt és que s'han tingut en compte mèrits diferents de l'antiguitat, la qual cosa ha donat lloc a que persones que tan sols es considerin abusades..., o sigui, persones que tenen menys de tres anys s'hagin pogut estabilitzar, d'acord?

També ens hem trobat que hi ha gent que s'estabilitza de dos o tres places. En altres processos que s'han creat en altres administracions això no ha passat. El mateix ministeri va confirmar que el cinquanta-quatre per cent dels aprovats en el Cos de gestió processal són funcionaris de carrera del cos. També està confirmat que hi ha persones, com us deia abans, que tindran dos i tres places, d'acord?, dos i tres places de diferents categories. L'ideal hagués sigut que, si és un procés d'estabilització, només es prengués possessió d'una plaça per poder donar més oportunitats a més gent.

De més de tres mil interins que hi han que no s'estabilitzaran, perquè calculem que hi hauran unes tres mil persones que no s'estabilitzaran, aproximadament 2.500 persones ja fa més de tres anys que hi treballen, i dels que no s'estabilitzen la gran majoria tenen entre deu i vint anys d'antiguitat. I no oblidem que més del vuitanta per cent de treballadors interins de l'Administració de justícia són dones. Encara que aquests processos, tal com hem mencionat, haurien d'estar finalitzats el 31 del XII al 24, creiem que en breu es resoldran i que el primer trimestre del 2026 suposarà

l'acomiadament de molts treballadors catalans que viuen, treballen i que s'expressen en català. Aquests treballadors hauran de ser indemnitzats almenys amb una quantitat equivalent a vint dies de salari per any, amb un topall de dotze mesos, indemnitzacions que seran imputades al capítol 1, sense perjudici de que reclamin la indemnització dissuasiva, que pot anar des dels trenta-tres als quaranta-cinc dies. De fet, ja tenim companys que s'ho estan plantejant. Els acomiadats seran substituïts en molts casos per funcionaris que a la primera oportunitat es tornaran al seu lloc d'origen, ja que no són d'aquí, perquè a la vista està que en els darrers quinze anys la temporalitat ha crescut.

Doncs ara dono pas al meu company Manuel, que us parlarà de les propostes que té el sindicat aquí.

El president

Sí, seria el... Vaig donant jo la paraula quan acabeu. Ara seria el torn del senyor Manuel Ángel Padilla López. Gràcies.

Cristina Xifra Peña (delegada sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

No; volia fer un incís. El Manuel només fa un any que està a Catalunya i farà la seva exposició en català. Per a ell serà un esforç. És un esforç molt gran per a ell i l'hi agraïm molt.

Manuel Ángel Padilla López (secretari de Desenvolupament Sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Bon dia, senyors diputats i senyores diputades. Torno a agrair-los aquesta oportunitat d'exposar la situació de la nostra Administració de justícia i la solució que proposem. El Govern basc va promulgar el 2010 el Decret 174, de 29 de juny, de normalització lingüística. El Govern de la Generalitat de Catalunya va promulgar la seva llei de política lingüística dotze anys abans –dotze anys abans. Tan sols catorze anys després d'haver promulgat la llei el Govern basc ha aconseguit, amb caràcter de llei orgànica, la reserva d'un contingent de places en l'Administració de justícia amb perfil lingüístic, cosa que nosaltres portem anys demanant perquè els que treballen s'expressin i visquin l'Administració de justícia en català. La disposició transitòria desena de la Llei orgànica 1/25 transposa la normativa específica de

L'Administració de justícia, el que ordena la Constitució i les lleis per al nostre àmbit. Resulta inconcebible que aquesta disposició transitòria s'hagi cenyit únicament i exclusivament a l'àmbit d'Euskadi, sense fer-se extensiva a la resta de territoris amb llengua oficial pròpia. L'Administració de justícia a Catalunya i la majoria del personal al seu servei no està avui dia en condicions de complir amb la legalitat vigent en matèria de drets lingüístics, i això és així perquè els darrers anys el disseny dels processos selectius ha anat produint una progressiva substitució del personal judicial de Catalunya per treballadors que provenen d'altres territoris de l'Estat.

Com ja ha expressat la meua companya, el nivell de temporalitat en la nostra administració ronda el cinquanta-set per cent. Les solucions màgiques i suposadament constitucionals no han estat efectives perquè ignoren la realitat de la nostra administració i el nostre territori. Els opositors ens utilitzen com una porta d'entrada fàcil a la plaça fitxa i els integrants de la borsa com a solució provisional de pas per obtenir punts, experiència i cotització mentre aconsegueixen plaça temporal a les borses d'origen. La majoria d'ells marxen abans de complir els sis mesos des del seu primer nomenament. La rotació a justícia és insuportable si volem que aquesta administració funcioni. Aquesta problemàtica no va disminuir, al contrari, va a més a causa del previsible disseny de les borses de treball en el nostre àmbit i el disseny dels processos selectius futurs, que no preveuen tenir en compte l'experiència, el coneixement de les nostres eines informàtiques pròpies o el de la nostra llengua. Això produeix un triple efecte: la impossibilitat de donar servei en la seva llengua materna al ciutadà que ho demana; un efecte

Fitxer 13CJQD8

dominó de contagis que fa que a causa del sentiment de culpa i vergonya que s'ha instal·lat en la mentalitat de qui sí que podria treballar i desenvolupar-se en català, desitgen el seu ús, i per últim, i més important, la substitució del personal temporal de llarga durada originari de Catalunya pel personal que ve d'altres territoris. La realitat és que en l'actualitat, en els centres judicials de les principals ciutats de Catalunya, l'ús del català com a llengua de tramitació i resolució és residual i està

en retrocés. Tenim no només l'obligació, sinó també la possibilitat, atès el context actual, de revertir aquesta situació i d'assegurar l'estabilitat laboral dels nostres treballadors temporals i la pervivència i consolidació de la nostra llengua en un dels pilars bàsics que constitueix l'estructura essencial de tot país: l'Administració de justícia.

Nosaltres proposem una reforma, ampliació o transposició de la disposició addicional desena de la Llei orgànica 1/25, en la qual s'incloguin tots els territoris amb llengua oficial pròpia. La cobertura d'aquestes places, singularitzades i amb perfil lingüístic per mitjà d'un procés d'estabilització via concurs de mèrits d'accés lliure, però en el qual tingui un pes específic l'experiència com a personal funcionari en l'Administració de justícia catalana, en tractar-se d'un procés d'estabilització. Encara que sabem que legislar una solució que englobi la totalitat del personal temporal de l'Administració de justícia de llarga durada que no s'ha estabilitzat no és competència d'aquest Parlament, no podem tot i així deixar de demanar en aquesta seu als grups parlamentaris que també tenen representació a Madrid i que d'una o altra manera donen suport al Govern de l'Estat que pressionin en suport de les solucions legislatives que aquesta organització sindical va defensar des d'un principi i que, atès el moment actual i l'aritmètica parlamentària existent al Congrés, podrien ser adoptades amb la pressió i l'acord adequat. Encara som a temps de legislar un nou concurs de mèrits a l'empara de l'article 217 del Reial decret 5/23; som a temps d'introduir les esmenes corresponent a la llei de reforma de la funció pública estatal i la reforma de la llei orgànica de la carrera judicial i fiscal, que comportarà la reforma de la llei orgànica del poder judicial per donar cabuda a la figura del funcionari fix a extingir, figura que s'enquadraria dins del cos general del personal al servei de l'Administració de justícia.

Atès que l'acció d'aquesta mesura depèn en gran part de la voluntat del Ministeri de Justícia i del Govern central, proposem que, sobre la base de la normativa autonòmica i estatal vigent, que dona prou cobertura, s'estableixin per la conselleria de Justícia relacions de llocs de treball singularitzats i perfilats lingüísticament per a la seva cobertura per part del personal interí de llarga durada al servei de l'Administració de justícia de Catalunya, amb compromís exprés per part dels adjudicataris d'aquests llocs de treball de romandre en aquests durant la totalitat del

nomenament efectuat. La nostra proposta està emparada per la Constitució, la llei de política lingüística del Govern de Catalunya. I dono pas al meu company.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Sí, és el torn del senyor José Carlos Barrios García. Gràcies.

José Carlos Barrios García (delegat sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Bé; jo seré breu, perquè teniu poc temps. Jo avui em presento també com a part del sindicat, secció sindical del sindicat Sicaip, i vinc en nom dels lletrats i lletrades de l'Administració de justícia, i sobretot els que treballem aquí a Catalunya. Nosaltres, durant anys i fins i tot dècades, hem sostingut el funcionament de jutjats i tribunals – actualment, tribunals d'instància –, sovint en destinacions que ningú vol: jutjats de tercera categoria amb baixes retribucions, partits judicials allunyats o fronterers – Figueres – o òrgans amb càrrega de treball insostenible. Però ara som l'únic col·lectiu de la justícia, de l'Administració de justícia, i de tota l'Administració pública – local, comunitat autònoma, Generalitat, estatal – que no hem tingut cap via d'estabilització real. No se'ns ha aplicat la Llei 20/2021 perquè era una llei ordinària, no era una llei orgànica. Mentre altres cossos de la funció pública han tingut processos d'estabilització – concursos, concursos oposició adaptats, sense proves orals memorístiques, amb una valoració real de l'experiència –, nosaltres, exclosos. Ara, en la mateixa Administració de justícia, els jutges i fiscals substituïts, que disposen d'un quart torn, tindran un procés específic de consolidació, i els substituïts, cap, exclosos, no? No hem tingut ni una oportunitat. Què rebem a canvi? No, fixar no: cessar, cessament selectiu. Els propers que entrin i aprovin aniran directament a les places que portin més temps ocupats per temporals. Cessament selectiu. Aprovaran trenta: trenta places de temporals. Al carrer, a l'atur.

No, també pensem: «Ha pensat el ministeri que podríem tenir una estabilització i han preparat una estabilització simulada.» Farem una oposició amb el temari *idèntic* al d'una oposició ordinària: 275 temes amb proves orals memorístiques i després un concurs. Els temporals que passin l'oposició, en valorarem l'experiència després fent un concurs. Això és com dir-nos que «no tindreu cap oportunitat». No teniu el mercat

laboral, impossible amb les nostres edats. Som persones que tenim ja més de cinquanta anys, que portem, ja dic, vint, vint-i-cinc anys treballant a l'Administració de justícia, i que tenim les mateixes incompatibilitats, les mateixes prohibicions, les mateixes obligacions que els titulars, però no les garanties ni l'estabilitat. Podem ser cessats fins i tot amb qualsevol sanció disciplinària que no sigui el pur i mer advertiment. És a dir, una sanció de suspensió de sou comporta immediatament el cessament immediat; qualsevol altra sanció de trasllat de domicili, sanció disciplinària de cessament immediat.

Però nosaltres també hi accedim, igual que la resta de cossos, amb borses de treball que es valoren els mèrits. Són com un concurs de mèrits, és a dir, valoració dels principis de mèrit i capacitat, i es valora l'experiència, la formació acadèmica... I aquest barem està publicat al Butlletí Oficial de l'Estat. I el Ministeri de Justícia i cada comunitat autònoma i per províncies es fa una selecció d'aquestes borses d'interins. Fins i tot, a Catalunya, fa quatre, cinc dies, s'han esgotat les borses ordinàries i hem hagut d'acudir a borses extraordinàries, que ja n'hi ha no sé si quinze a tot el territori, quinze borses extraordinàries. I a Tarragona i Barcelona –recentment a Tarragona– s'ha convocat una borsa; s'han esgotat els temporals, necessitem més temporals. Com és possible, això? Després d'una... Clar, si no hi ha hagut estabilització necessitem més temporals. Per tant, accedim per mèrits –les borses. I sense nosaltres no podran funcionar el jutjats, perquè necessiten temporals.

A Catalunya, la situació doncs és més delicada. Aquí els titulars passen de manera transitòria –destinacions inicials–, i quan poden marxen. Altres directament eviten venir. Quins són les causes d'això? El cost de la vida, dificultat d'accés a l'habitatge, càrrega de treball, la qüestió lingüística. D'acord? Qui treballa a Catalunya? Els que estem aquí. Actualment, hi ha prop d'un miler de LAJs substituïts i substituïtes. Darrere de cada nomenament hi ha una persona i darrere de cada persona hi ha una família. Tenim més de cinquanta anys, com he dit, i moltes són dones –sempre entrem a aquest tema–: setanta-cinc per cent. Hem dedicat la vida a l'Administració de justícia, i ara se'ns diu: «Fora, a l'atur, al carrer.» La incorporació, ja dic, al mercat laboral, impossible.

Però, de tota manera, hi ha alguns, alguns substituïts, que són GPAs –gestors processals i administratius–, que se'ls ofereix l'oportunitat de fer de secretaris lletrats substituïts. Però, clar, aquests gestors processals, encara que també fan durant anys del lletrat substituït, no poden promocionar, perquè la promoció es confecciona també amb proves orals memorístiques. Per tant, tu puges d'auxili a tramitador, i tramitador..., *y estoy aquí* i et quedes ja sempre, perquè ja no podràs pujar al següent graó. La carrera professional s'acaba aquí; dins l'Administració de justícia s'acaba aquí. No et reconeixen ni la teva trajectòria, no hi ha un pla de carrera professional. És un mur infranquejable. D'acord?

Però, què demanem?, què demanem nosaltres en concret? Demanem que s'aturi aquest procés d'estabilització simulat que després s'ha de negociar a la mesa sectorial, eh? Un procés d'estabilització que, com he dit, és una oposició ordinària i després un concurs de mèrits. Però l'oposició ordinària és igual que la de sempre: 275 temes memorístics. Qui, treballant, pot preparar...? O sigui, es necessita més memòria oral. No és admissible que enlloc d'una [09.58] via estabilització justa i igualitària se'ls condemni a cessar i sense indemnització. Perquè no hi ha hagut procés d'estabilització, no hi ha indemnització; ni procés ni indemnització. No volem un privilegi: és el mateix tractament legal que a la resta. No volem més que això: el mateix tractament que a la resta. Un procés, una possibilitat de continuar la nostra feina.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies per la vostra compareixença per explicar tot el que heu explicat avui aquí. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ha estat proposant d'aquesta compareixença, per un temps de quatre minuts. Gràcies.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Gràcies als quatre per parlar..., per la vostra compareixença i per les vostres explicacions. Jo focalitzaré sobretot en l'àmbit d'intentar aportar les solucions i on nosaltres creiem que podem tenir les solucions precisament per atacar un problema endèmic i de caràcter sistèmic que tenim en el sistema de justícia, que

és precisament aquesta alta temporalitat, però, d'altra banda, una alta temporalitat que ve reforçada precisament perquè, quan es convoquen aquestes places, aquestes places no les acaben guanyant professionals que es quedin ocupant aquesta plaça, sinó que, al cap de poc temps, com molt bé ha dit en Manuel, acaben marxant cap als seus llocs d'origen, i que veuen l'oportunitat d'entrar en el sistema, d'entrar a la roda del sistema a Catalunya i que això els hi permet doncs després desplaçar-se, amb concursos de mobilitat, a altres llocs, i, per tant, acaben abandonant aquella plaça, amb la qual cosa convoques un concurs per estabilitzar una plaça i aquella plaça torna a estar ocupada per una persona substituïda o interina. Per tant, no resollem absolutament res. I aquest és un problema que es va repetint. I d'aquí les dades –que us agraeixo moltíssim aquesta feina que heu fet de recerca i de quantificació–, que demostren clarament l'alta temporalitat que tenim en el sistema de justícia del nostre país.

D'altra banda, hi ha una altra qüestió. Un dels elements que nosaltres considerem que és clau i que dona sentit també a l'Administració de justícia a Catalunya és precisament l'ús de la llengua. És a dir, l'Estatut de Catalunya ja reconeix que l'Administració de justícia, i també la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, ha de poder dirigir-se al ciutadà del país en la seva llengua pròpia, i, per tant, en aquest sentit, a Catalunya és clar quina és la llengua pròpia: és el català, i, per tant, des d'aquest punt de vista, l'Estatut de Catalunya ja blindava aquesta garantia d'ús lingüístic. De fet, per protegir aquests drets lingüístics de la ciutadania, l'article 102.1 de l'Estatut de Catalunya ja estableix que els magistrats i els jutges i fiscals que ocupen una plaça a Catalunya han d'acreditar un coneixement adequat i suficient del català per fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans en la forma que es determini per la llei. I, d'altra banda, en els apartats 3 i 4 del mateix article 102 de l'Estatut de Catalunya també es reconeix que, en tot cas, el coneixement suficient de la llengua i del dret propi ha de ser valorat de forma específica i singular per obtenir una plaça en els concursos de trasllat corresponents. El personal al servei de l'Administració de justícia i de la fiscalia a Catalunya ha d'acreditar un coneixement adequat de les dues llengües oficials que el faci apte per complir les funcions pròpies en el càrrec o en el seu lloc de treball. Per tant, el propi Estatut ja està determinant que, precisament, doncs un dels requisits que s'hauria de poder

tenir per poder operar o per poder optar a una plaça a l'Administració de justícia a Catalunya hauria de ser el català.

I, com molt bé ens ha dit la Laura, ara mateix estem en una situació en què el català no és que no només no sigui un requisit, sinó que és que la prova ja ni es fa. Amb la qual cosa, nosaltres, com a Esquerra Republicana, ens dirigim també, doncs lògicament, a la *ley orgánica del poder judicial*, de fet, aprofitant la reforma de la llei orgànica de la *carrera judicial y fiscal*, incorporant aquest mecanisme, eh?, i, per tant, fent valer l'acreditació de l'Estatut de Catalunya i que, per tant, ha de ser un requisit el coneixement de la llengua catalana per poder operar a l'Administració de justícia de Catalunya. Això, des d'Esquerra Republicana ho traslladem al Congreso de los Diputados aprofitant el tràmit d'esmenes. I, per tant, amb aquesta voluntat aconseguiríem també un procés d'estabilització que també ajudaria a que les persones que porten tants anys, com ens ha explicat el José Carlos, aquí al país treballant i que estan ocupant una plaça d'interinatge doncs puguin mantenir aquesta plaça.

D'altra banda, hi ha un altre element –i amb això ja acabo, president– que també crec que és rellevant i que també crec que des

Fitxer 13CJQD9

d'aquí podem treballar, que és precisament, com molt bé ens demanava, el canvi de perspectiva o el canvi d'enfocament respecte al procés d'estabilització, és a dir, un procés d'estabilització en la línia del que s'ha anat fent en els darrers anys. El que es buscava és precisament la preeminència de la meritació per permetre que aquestes persones que porten tants anys d'interinatge i en abús de temporalitat poguessin accedir a la plaça. Això no s'està donant en el cas de l'Administració de justícia, i, per tant, des d'aquest punt de vista, caldria també canviar aquests requisits per tal de que la meritació tingués un pes molt més determinant.

Per tant, al que nosaltres emplacem –i ja acabo– és que puguem presentar una proposta de resolució en aquest Parlament donant suport precisament a aquestes

iniciatives que vosaltres plantejàveu, una proposta de resolució que també manifesti el posicionament d'aquest Parlament demanant que el català sigui un requisit per accedir a l'Administració de justícia al nostre país. I també, d'altra banda, una modificació legislativa que permeti també modificar la llei orgànica *del poder judicial* aprofitant les esmenes que actualment tenim en curs. I aquí crec que hauríem de fer un front comú parlamentari per tal d'exigir aquest requisit del català també al Congreso de los Diputados.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. En primer lloc, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya el més sincer agraïment a que hagueu fet aquesta compareixença, però no només per avui, sinó per tota aquesta feina incansable que porteu també temps fent defensant el col·lectiu de personal interí de l'Administració de justícia, que sou una peça clau del sistema de justícia de Catalunya i sovint no prou reconegut com pertocaria.

Com bé s'ha anat traspuant a la intervenció que heu fet avui, a Catalunya no tenim aquesta cultura opositora com sí que hi ha en altres llocs de l'Estat espanyol, per exemple. Això comporta que aquest alt percentatge d'interinatge que dieu del cinquanta-u per cent el 2024, però d'un 56,37 per cent aquest 2025. També, com bé apuntàveu, aquesta Llei 20/2021, que havia de transposar la directiva europea, que, a més, venia dels posicionaments de les resolucions del Tribunal de Justícia de la Unió Europea per resoldre aquest problema d'interinitat amb aquesta estabilització tampoc ha acabat portant, com bé heu comentat al llarg de tota aquesta compareixença, aquest resultat, i encara menys, com us referíeu, a l'Administració de justícia de Catalunya.

Les xifres que exposàveu..., també un agraïment immens al que ens heu fet arribar, perquè crec que és molt clar i evident. No pot ser que el 2022, d'aquests 4.500 interins que hi havien a Catalunya, d'aquestes 1.400 places que es van treure, per

exemple, en el Cos de gestió processal que ens indicàveu, el cinquanta-quatre per cent fossin cobertes per places de persones que eren funcionàries i, per tant, al final això acaba sent una promoció encoberta i no pas l'estabilització de places que es requerien aquí a Catalunya, i més quan són persones, com bé dèieu, que no provenen o que no són d'aquí i, per tant, hi ha aquest impediment de la llengua que també els meus companys s'hi han referit antigament. I, a més a més, s'adquireix aquesta plaça, com bé dèieu..., primer es pren possessió i després s'acabarà demanant un trasllat d'aquesta en altres llocs del territori espanyol. Per tant, no estem aquí cobrint..., o aquestes places acabaran sent vacants de nou, impossibilitant que els equips es consolidin i impossibilitant que aquesta justícia que a Catalunya necessitem també es dugui a terme de la millor manera possible. I, per tant, aquest és un dels reptes que hem d'afrontar, perquè el resultat i les conseqüències són, evidentment, els de sempre, que és una pitjor Administració de justícia per al ciutadà de Catalunya i una justícia que, evidentment, no parla català, amb la llengua pròpia de Catalunya, als catalans.

Però, a més a més, Catalunya és un país divers i també cal tenir en compte aquesta realitat territorial que tenim, i, per tant, resulta fonamental dotar també els jutjats més petits d'aquests equips sòlids que arrelin en el territori i que, per tant, no tinguin aquesta necessitat de marxar i deixar les places vacants, perquè així també reduïrem aquests retards de la justícia i a la vegada aquesta eficiència que necessitem que tingui per a la ciutadania de Catalunya. Perquè, com tots sabem, la justícia cal que sigui..., perquè sigui justa ha de ser justa, ha de ser ràpida, ha de ser eficient, ha de tenir en compte les realitats del territori, han de pensar en la ciutadania i, evidentment, s'ha d'expressar en la llengua pròpia de Catalunya, que és el català. Perquè tinguem clar que el català és una llengua de dret, de justícia i de llibertat, i sense llengua pròpia no hi ha justícia plena, que, de fet, ahir és una de les coses que ens recordaven a l'entrega del guardó Agustí Juandó, que es va fer aquí mateix al Parlament de Catalunya.

I, per tant, en aquest sentit també volia fer un agraïment especial al Manuel Ángel Padilla per fer aquesta intervenció en català, malgrat que li hagi pogut costar a nivell personal. De veritat que l'hi agraïm molt des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I també un recordatori per als companys del PSC, que justament aquesta

defensa del català també forma part d'un dels punts de l'acord de Brussel·les, i, per tant, per nosaltres, com sabeu, serà una absoluta prioritat.

I, per tant, sent conscients de que és imprescindible aquesta estabilització de places, com bé portem referint al llarg de tota la compareixença d'avui, perquè som un col·lectiu molt important, un col·lectiu molt feminitzat, com heu dit, amb un setanta-cinc per cent, i això també és una prioritat que cal tenir en compte.

Des de Junts per Catalunya sabeu que des del Congrés dels Diputats, amb el nostre company diputat Josep Pagès, el 20 de juny vam entrar també tres esmenes justament al projecte de llei orgànica per a l'ampliació i l'enfortiment de la carrera judicial i fiscal, on justament incloïen tres coses de les que demanàveu: la modificació de l'article 442 de la llei orgànica del poder judicial, encarada al Cos de lletrats de l'Administració de justícia; una modificació a la nova disposició addicional vint-i-sisena justament per a l'estabilització de tot el personal funcionari de l'Administració de Justícia, i una tercera, que justament venia a recordar també aquesta reserva de places amb perfil lingüístic que tant requerim a Catalunya, assimilant-se al País Basc.

Per tant, nosaltres també hem fet la feina i ja tenim les esmenes introduïdes en aquest projecte de llei orgànica, i que, per tant, s'haurà de tramitar, com també comentaven els companys del partit d'Esquerra Republicana. Però nosaltres, amb les eines que tenim, també hem fet els deures en la mesura que hem pogut. I, per tant simplement –i veig que se m'acaba el temps– posar-me a disposició. I acabo com he començat, que és amb un agraïment immens a la vostra compareixença i a la vostra feina.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, gracias. Rápidamente. Agradecer la presencia de los cuatro representantes sindicales. Me ha chocado un poco el... –por algunas dudas, ¿eh?–, que se han sentido un poco solos respecto a los sindicatos tradicionales –supongo que se

referían a UGT y Comisiones Obreras, supongo—, y era si entiende el porqué, por qué se han sentido abandonados por estos sindicatos, simplemente, ¿vale?

Sí que me he dado cuenta, con la tabla número 3 que nos han proporcionado, que el aumento de interinos era proporcional a la bajada de los funcionarios del año anterior. Yo soy de letras, pero haciendo una suma resta rápida, prácticamente los interinos iban aumentando a medida que iban disminuyendo los funcionarios de carrera. Entonces supongo que ha habido una especie de..., por parte... Posiblemente, responsabilidad política de todos —de todos—, de no planificar las jubilaciones respecto a las plazas que hacían falta, ¿eh?

Y luego voy a lo que yo creo que es el problema que ustedes tienen, pero sí que es verdad que al final estamos en territorio nacional y cualquier persona de cualquier parte del Estado puede optar a cualquier plaza, sea en Barcelona, sea en Cuenca, en Albacete, o sea en Vigo, por lo tanto... Porque me ha parecido un pequeño discurso excluyente sobre esas personas, y teniendo en cuenta que el señor Manuel Ángel Padilla lleva aquí un año. Entonces, me ha parecido una pequeña contradicción. Y yo creo que al final eso genera oportunidades para todos, incluso para los que vivimos aquí, para poder ir a otro sitio, por lo tanto... Y que al final el problema no es que alguien venga de fuera a conseguir trabajo aquí, que venga de fuera de Cataluña, sino que, ustedes, su problema es la estabilización laboral. Realmente, su problema es que haya un plan de estabilización laboral, y el que trabaje aquí haya nacido en Barcelona, en Málaga o en Sevilla, da lo mismo. Porque también han hablado de la lengua. Pues es otra historia. Que sí, ¿políticas de discriminación positiva a favor del catalán? No negativa, positiva. Bueno, de acuerdo. Pero el problema que ustedes tienen no es ese: el problema que tienen es un plan de estabilización laboral, y ese es el problema real que ustedes tienen. Y esta plantilla que ustedes nos han facilitado demuestra que no ha habido seguramente una planificación para poder ir cubriendo, supongo, las bajas que se iban produciendo año tras año, y se han ido cubriendo con interinos. Porque la suma y la resta es casi casi proporcional al mismo nivel.

Nosotros estamos aquí para intentar escucharles. Las propuestas que podamos realizar... Pero yo entiendo que el problema real, como resumen, es un plan de

estabilización de estas personas, de estas 4.791 personas que están actualmente como interinos, y ese es el problema real. Y, bueno, les tendemos la puerta y la mano abierta para poder hablar lo que quieran.

Gracias.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX.

Rafael Villafranca Mercé

Sí; muchas gracias, presidente. Y, bueno, los problemas... Agradecer aquí la comparecencia de los representantes de este sindicato. Simplemente decir que, bueno, ellos han expuesto un problema más. Como ha quedado palmario, el problema, básicamente, que tienen es un problema de estabilidad laboral, si bien lo han centrado mucho en un tema también lingüístico, olvidándose del problema central, que debe resolverse y que, evidentemente, les afecta a ellos. Su situación es una situación más de la situación de la justicia aquí en Cataluña, que daría lugar para una tesis doctoral, ¿no?

El primer problema que tiene la justicia es su lentitud, que es una justicia colapsada y que es incompatible con esta tutela judicial efectiva. Y ustedes también forman parte de esta situación caótica y crítica en la cual se encuentra la justicia aquí en Cataluña. Diciendo esto, es necesario dotar también..., a parte del problema que ustedes tienen, hay que dotar plazas de jueces en los juzgados de instancia y de instrucción. Ha habido sindicatos que han denunciado el caos organizativo en la implantación de los juzgados de instancia en Cataluña –eso también a ustedes les afecta directa o indirectamente. Y, bueno, han dicho que también quedan afectados porque no se atienden los criterios de capacidad, mérito e igualdad. Claro, hay que tener en cuenta que esto ya es generalizado; no solamente les afecta a ustedes, sino que incluso la ley de acceso a la función pública, con un claro sesgo ideológico, lo que va a hacer ahora es modificar el sistema de acceso a las oposiciones a las carreras judiciales, en contra de estos criterios que han dicho aquí de capacidad, mérito e igualdad.

Está claro que su problema es de estabilidad laboral, y han puesto de relieve la precariedad en la cual se encuentran ustedes. Han mencionado la situación de transitoriedad, la temporalidad, la incertidumbre en cuanto a sus trabajos, la desigualdad con otros funcionarios. Agradecemos todos los datos que ustedes nos han dado. También les deseamos que la situación que ustedes padecen sea mejorable. Si bien, bueno, se han centrado en el tema, una vez más..., o sea, lo importante es la buena calidad de los funcionarios con conocimientos jurídicos procesales que puedan prestar, y un buen servicio, por lo tanto, a la justicia, ¿eh? Por lo tanto, los problemas reales que afectan a la justicia son los que realmente deben resolverse, al margen de cualquier estridencia ideológica o tono de trinchera lingüística que aquí en algún momento he llegado a observar, no solamente por parte de ustedes, sino por alguna persona que aquí ha manifestado pues que..., refiriéndose a los que no están aquí, a los que han venido de fuera a trabajar –que se decía que son catalanes tanto los que viven como los que trabajan en Cataluña, ¿no?–, han dicho «los que no son de aquí», ¿eh?

Dicho esto, se ha dicho que muchos evitan venir por la cuestión lingüística. Se ha hablado de que la Administración de justicia son los pilares básicos, y se utiliza a este efecto también el tema de la lengua, si bien calificar que la justicia son los pilares básicos de nuestro estado de derecho, y el ciudadano es allí donde deposita su confianza, y donde ha depositado la confianza es donde debe buscarla, y a esto se le llama seguridad jurídica. Por tanto, dejemos al margen el tema lingüístico y vayamos a por esta seguridad jurídica, que es la que importa. Yo soy abogado. No he tenido ningún problema en las intervenciones tanto en catalán como en castellano, la lengua. Mi compañero es letrado de la Administración de justicia, y le dejaré también un minuto para que acabe con su intervención como letrado que conoce bien este problema en el ámbito de los juzgados.

Sergio Macián de Greef

Muy bien. Muchísimas gracias. Saludo a mis compañeros. Yo soy letrado de la Administración de Justicia titular desde hace dieciocho años, de la Administración de justicia. Mi último destino ha estado en el Juzgado de Primera Instancia número

4 de Tarragona, donde, por cierto, estabilizaron un montón de funcionarios y funcionarias por los que tengo admiración.

Sí que..., dos cuestiones concretas. En cuanto al tema lingüístico, el derecho de opción lingüística, la Administración de justicia es la que mejor protege el derecho de opción lingüística, con diferencia, sobre cualquier otra administración en Cataluña. La Generalitat, en *ensenyament*, en la Administración, nunca jamás reconoce ese mismo derecho de opción lingüística. Yo lo digo porque, en mi juzgado, en la plataforma EJcat, se han presentado siempre demandas en castellano y en catalán. Jamás hemos tenido ningún problema, y la gente presenta los escritos en el idioma que quieren.

En cuanto... He oído algún apunte de que se convirtiera eso en un requisito y no en un mérito. Para mí fue un mérito, igual que el derecho civil catalán. Yo, sí, he utilizado eso como un mérito, ¿eh?, porque soy de aquí. Pero, desde luego, como requisito, eso sería una bomba en el principio de igualdad de todos los españoles. Es decir, no es normal que un catalán pueda ir a ejercer como funcionario, gestor, tramitador o auxilio en Puertollano y un señor de Puertollano no pudiera venir aquí en las mismas condiciones. Eso, desde luego, desde mi formación política, en VOX, no lo vamos a tolerar jamás. Es decir, eso puede ser un mérito, pero jamás un requisito.

En cuanto al proceso de estabilización, ya les digo, muchísimos compañeros de mi juzgado pues lo han empleado, lo han utilizado. Y sí que les quiero decir que es verdad que el Supremo ha anulado noventa y tres plazas –le dio la razón a un recurso de la Unión Progresista de Secretarios Judiciales– de interinos letrados de la Administración de justicia. Pero siempre quiero recordar que ese proceso de estabilización ha de ir de la mano –y con esto acabo, señor presidente– del respeto a los principios de igualdad, mérito y capacidad y también de las oportunidades de los jóvenes, que los jóvenes que llevan a cabo una oposición pues también tienen derecho a poder hacerla. Y, desde luego, los procesos de estabilización siempre han de ser una fórmula extraordinaria.

Muchísimas gracias.

El vicepresidente

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels comuns. I té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies. En primer lloc, evidentment, tornar a agrair que avui hagin comparegut i que hagin traslladat, diguem-ne, no només la seva visió, la seva experiència, les seves vivències, sinó també, i crec que és molt important, aquestes dades que són claus, que jo crec que haurien d'estar de manera clara molt més, no?, en una

Fitxer 13CJQD10

Administració transparent i no ho tenim d'aquesta manera tan clara. Llavors, donar-los les gràcies, perquè jo crec que, evidentment, les dades són molt simptomàtiques de la realitat que avui han plantejat. Hi ha una qüestió de fons que té a veure amb que hem de decidir com a societat si volem que la justícia sigui un servei públic de primer ordre o que no ho sigui. Estem en un moment en el que, efectivament, és més important que mai reforçar el sistema judicial, perquè reforçar la nostra institució, clau per resoldre i gestionar els conflictes a les societats, és absolutament fonamental. Sempre ho ha estat, però jo crec que encara avui tenim uns desafiaments per davant en els quals és encara diria que més important fer una aposta sòlida perquè això passi.

Llavors, tenim una situació de la que venim en la que no s'ha prioritzat prou, i només s'han de veure els pressupostos en matèria de justícia tant a nivell estatal com també a nivell català. És clau, efectivament, poder generar una estabilització de la plantilla adequada. Els índexs que tenim a dia d'avui no són els millors; bé, no són adequats, no estan bé, s'han de revertir. Però, a més a més, si tenim en compte... –i aquí també volia preguntar-los si poden també parlar de la situació–, sabem que la saturació que tenen vostès treballant també és important, que no donen l'abast. Hi ha una qüestió de generació de noves unitats judicials que han d'anar, sí o sí, acompanyades de noves places de treballadors, de tramitadors, de gestors d'altres places que han d'estar als jutjats de la mateixa manera. Els propers anys poden ser una oportunitat,

però s'ha de fer de manera compassada, no només ampliant places, sinó estabilitzant les que ja estan, perquè, si no, el percentatge d'interinatge s'anirà ampliant, i no té sentit. Llavors, jo crec que són claus aquestes dades i que és important també tenir en compte la sobrecàrrega que ja hi ha amb la gent que sou. I les necessitats que hi han, si les podeu aclarir una mica.

Després, en relació amb els plantejaments que feu i que es fan també amb altres iniciatives que també, no?, s'estan tramitant al Congrés, des de la meua posició, clarament s'han de prendre les mesures, perquè, com heu plantejat, com a mínim hi hagi solucions com s'estan donant al País Basc, i hem d'anar a més en relació amb el català. Per què? Perquè el que s'ha de clarificar..., i la posició té a veure amb que no ha de ser un mèrit; hem de caminar perquè sigui clarament un requisit. I, efectivament, qualsevol persona de Puertollano pot venir a treballar a Catalunya si aprèn el català. I també això té una doble..., des del meu punt de vista, té una obligació també per l'Administració, que ha de poder facilitar que clarament els treballadors, les treballadores tinguin formació lingüística acompanyada de manera clara per resoldre aquestes diferències que es poden donar. I que, sobretot, hi hagi un procés, no?, d'aprenentatge del català perquè es pugui arribar a aquest punt de protecció de la llengua, que és clau en un moment com aquest. Llavors, entenem que les propostes són adequades.

I si podeu aprofundir una mica també en la situació en la que us trobeu en el dia a dia treballant en relació amb les càrregues de treball.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. I, en absència de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula per part del Grup Mixt Aliança Catalana la diputada Rosa Maria Soberana.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresident, i gràcies a vostès per les seves compareixences. I, pel que es desprèn de les seves intervencions, és que, malgrat anys de servei, professionalitat i compromís, han quedat fora d'aquests processos d'estabilització. No pot ser que el percentatge d'interinatge des del 2010 fos del 39,17 per cent i el

2025 sigui del 56,37. Doncs no, no és just, no és just que després de l'experiència acumulada, la dedicació i els sacrificis personals quedin només en una xifra, en un concurs.

Aquests processos han obviat el català; no es reconeix ni s'exigeix com a requisit. Doncs igual que es va a treballar a França, Itàlia, Alemanya, on sigui i se'ls hi demana com a requisit l'idioma, aquí també tenim la nostra pròpia llengua, i sense el català no es pot parlar ni de justícia de qualitat ni propera a la ciutadania, i si es menysprea la llengua, es menysprea el propi país. Reclamem estabilitat per a tots vosaltres, per a tots els treballadors, i respecte per la llengua i pels drets de la ciutadania. Compteu amb nosaltres per a tot el que estigui en la nostra mà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units.

Lídia Ferré Ferré

Gràcies, president. Bon dia. En primer lloc, permeteu-me agrair la vostra compareixença. Tant el Govern com el nostre grup parlamentari tenim clar que el bon funcionament de l'Administració de justícia és vital per a la cohesió social, l'accés igualitari als drets i l'enfortiment de les institucions democràtiques, i aquí també entreu vosaltres, que sou els funcionaris interins. Per tant, com no pot ser d'una altra manera, recollim totes les vostres demandes i estudiarem totes i cadascuna de les peticions que mos heu fet avui aquí. I també tenim clar que s'ha de passar tot per un procés d'estabilització i treballar en el sentit... –que també ja s'ha comentat–, a altres llocs del país, com pot ser el País Basc.

Però –ara sí que me permeteu desviar-me un poquet– el departament està treballant amb els sindicats, i, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, vull destacar –i que tothom ho sàpiga– dos acords molt importants que s'han assolit durant els últims mesos a nivell sindical. Un és un acord per implementar los nous models d'oficines judicials, que es va signar el 5 de març del 2023, on hi havia una representació majoritària –el 79,81 per cent de la representativitat sindical van estar presents. I, com a punts a destacar de l'acord, bé, doncs se va arribar a un acord

marc per establir les bases que garanteixen la implantació ordenada i eficient en el nou model de justícia derivat de la Llei orgànica 1/2025. I, com a idees claus d'aquest acord sindical, destaco sobretot el lideratge i la modernització de la justícia, no?, aconseguint un consens sindical majoritari, protegint drets laborals de funcionaris. I mostra també, aquest acord, responsabilitat normativa. Tot això, garantint transparència i rendició de comptes.

Però un altre acord molt rellevant ha estat un acord de productivitat vinculat a objectius que el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica va signar el passat 18 de juliol també, un altre cop, amb les organitzacions sindicals amb major representativitat. I això ho entenem com un acord històric que estableix per primera vegada el cobrament d'un complement de productivitat per part del personal funcionari a l'Administració de justícia de Catalunya. Aquest és un acord pioner en la millora de la gestió pública, perquè per primera vegada els funcionaris cobraran un complement de productivitat vinculat a objectius.

Tot això ho dic perquè creiem que el darrer any hi han hagut avenços significatius, i estos acords sindicals als que m'he referit en són una bona mostra. Però entenem les vostres demandes i prenem nota de la situació que denuncieu. Perquè naltres, com a PSC i Units per Avançar –i aquí vull acabar ja–, volem posar en valor tot el treball que també s'està fent per part del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica i la seua predisposició a mantenir negociació viva amb tots els sindicats, negociació que ha de servir per articular mesures sostenibles, equitatives i efectives per a tots los que treballem al sector de la justícia. També volem posar de relleu que naltres, com a grup parlamentari, apostem per l'escolta activa, pel consens, pel respecte a la pluralitat i per la voluntat d'avançar plegats cap a una justícia, com ja hem dit, més moderna, digitalitzada i àgil, però sempre sense oblidar el vessant humà, fonamental, que representeu vltres, que sou el personal al servei de l'Administració de justícia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Llavors ara seria el torn de rèplica. Tindreu deu minuts de manera acumulada. Sí que en aquesta ocasió seré una mica més estricte amb els tempos. Sé que és complicat. Donaré una mica de marge, però... Bé, això. Gràcies.

Manuel Ángel Padilla López (secretari de Desenvolupament Sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Me van a permitir que lo haga en castellano, porque me voy a dirigir a quienes no están convencidos, no a quien parece que más o menos está de acuerdo con nosotros.

Eso va por, en primer lugar... Uno de los problemas que tenemos en la Administración de justicia es el paternalismo del señor letrado, que lo primero que ha dicho es: «Yo soy letrado *titular*.» Ahí: es letrado titular. Muy bien. Él es letrado titular, mi compañero es letrado sustituto. Yo no tengo problemas con la estabilización, porque yo he estabilizado: he estabilizado por titulación, por exámenes aprobados, por experiencia.

Efectivamente, el problema que tiene la Administración de justicia, no solo aquí en Cataluña, sino en el resto del Estado, es una mala planificación, sí, pero porque se ha estado no... Cómo decirlo para que nos entiendan. La política de reposición cero de las plazas ha provocado todo este aumento de la interinidad, de la temporalidad. El tema de la lengua, el tema de la estabilización, todos estos temas no es algo que nosotros queramos o que pidamos de forma arbitraria o porque tengamos morro o porque tengamos cara: es una cuestión de legalidad, igual que pagamos impuestos, igual que no vamos abriéndole la cabeza a nadie por la calle. Europa nos pone unas normas, la Constitución nos impone unas normas en las que hay que respetar el tema lingüístico, porque, si no nos gustara, pues lo quitamos, lo eliminamos de la Constitución, lo eliminamos de las leyes y se acabó.

Nosotros no estamos pidiendo el requisito de la lengua; estamos pidiendo un mérito porque es un proceso de estabilización. Yo he hablado de mí. Estamos hablando de nosotros. Nosotros somos los ponentes. A ellos ya les diremos lo que les tengamos que decir. Se lo digo a usted, ¿vale? Pedimos que se valore como mérito la lengua. Yo no tenía ni papa de catalán cuando he llegado aquí. Llevo un año. El *departament* ofrece cursos, ofrece herramientas para aprenderlo. El problema que tenemos aquí

es que cuando la gente llega se la obliga a hacer un curso, se gasta un dineral bestial, el *departament*, en formar a la gente, y la gente se va.

Ese aumento y esa disminución que decía el diputado del Partido Popular en las plazas, que van y que suben, claro que es proporcional. Pero no es la gente que se jubila: son los titulares que vienen... (*Veus de fons.*) Bueno, ojalá fuera concurso de traslados. Son los titulares que vienen y se ponen malos. O sea, el aire de Cataluña debe ser horrible, o sea, es lo más nefasto que hay en el mundo. Porque es verdad que yo, cuando llegué aquí, porque vengo de un sitio donde hay menos solución, se me ponían los ojillos rojos, tosía, estornudaba. Un poquito de paciencia y se me curó. Podía haber tenido una baja en dos meses, en tres o en cuatro. Hay gente que llega, se pone enferma, y lo que no conseguimos aquí ninguno ellos lo consiguen. Un año de baja, y se van –y se van. Y tenemos que volver otra vez. Bajamos la temporalidad, llega la gente y se va. Entra la gente de las bolsas... Porque Cataluña es el único territorio que abre la bolsa de trabajo cada vez que hay un proceso selectivo. Se llama a la gente, la gente viene... Y la gente está en mil bolsas. En Andalucía no puedes entrar en la bolsa ni loco. En Cantabria te piden unos requisitos en los que, prácticamente, si no eres de Cantabria no entras. En el País Vasco, tres cuartos de lo mismo. En Navarra, tres cuartos de lo mismo. Aquí, llegas y se abre la bolsa, y entra todo el mundo. Así he entrado yo. Aprobé exámenes, entré en la bolsa y vine. Y yo no soy el más listo del mundo; tampoco soy el más tonto, pero tampoco soy el más listo del mundo.

¿La gente qué hace? Está en las bolsas que están en su territorio, entran aquí... En el momento en el que entran el *departament* los llama a un curso obligatorio, que si no pasas te echan de la bolsa, y los forma. Y en el momento en el que los llaman de su bolsa... En el tribunal de instancia en el que estoy yo tenemos una rotación insoportable de gente: vienen de Galicia, se van; vienen de Andalucía, se van. Vienen y se van, vienen y se van, vienen y se van... Yo sé que le aburro, diputado, pero es que es así, es la realidad. (*Veus de fons.*) Vale. Es que la realidad es esa, ¿vale?

El president

Si us plau, simplement una qüestió. Que no s'interpel·lin. Si vol, després vostè tindrà un torn de rèplica. I també el mateix, els hi diria, bé, que no hi hagi converses...

Sergio Macián de Greef

Pero que el compareciente, señor presidente, trate con respeto a la gente. Que quizá he hecho un gesto con la boca y me dice que me aburro. No me aburro para nada. Estoy escuchándole... Es más...

Manuel Ángel Padilla López (secretari de Desenvolupament Sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Pues le pido disculpas.

Sergio Macián de Greef

Digo, si me inquietan personalmente...

El president

Jo li dic que no... Ara no...

Sergio Macián de Greef

...se lo tendré que decir a usted, que es el presidente...

El president

Sí, sí.

Sergio Macián de Greef

...para que lo tome en cuenta. Nada más. Yo en ningún momento he dicho que me aburra en la comparecencia, en absoluto.

El president

De fet, en tot cas, no l'hi he dit només a vostè. He dit tant al compareixent com a vostè que no entrin en converses d'aquest tipus. Que ara acabem la rèplica i després tindran un moment, si volen respondre alguna qüestió. I, en tot cas, els hi demano això, que no s'interpel·lin i que... Gràcies.

Manuel Ángel Padilla López (secretari de Desenvolupament Sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Bueno, le pido disculpas. Sigo. La rotación es insoportable. O sea, la gente viene, se va; viene, se va; viene, se va. El *departament*, como les decía, tiene cursos de formación que son obligatorios. La gente entra, hace el curso, con el consiguiente gasto para la Administración, y se marchan, y se van, porque les llaman de otra bolsa, les llaman de la bolsa de Burgos, les llaman de la bolsa de donde sea.

Efectivamente, tenemos un problema de estabilización. Nosotros buscamos la estabilización –bueno, yo ya no, porque ya la tengo. Buscamos la estabilización, pero buscamos la estabilización de gente que lleva veintitantos años trabajando aquí, gente que se ha formado aquí, que puede atender tanto en castellano como en catalán. Mi juez es catalanoparlante; no consigo ni a tiros que me hable en catalán, porque, en el momento en que le digo «¿qué?», cambia. O sea,

Fitxer 13CJQD11

lo que estamos pidiendo la estabilización y que se reconozca ese mérito del conocimiento de la lengua. Tenemos un montón de compañeros que tienen el nivel J de catalán, el nivel jurídico. Claro que ha estabilizado gente, por supuesto que ha estabilizado gente, y eso es un trabajo que hemos estado haciendo desde 2019. Pero se ha quedado muchísima gente fuera. La estabilización ha sido –y los datos están ahí– una promoción interna encubierta. La ley que se hizo era para acabar con la temporalidad, y lo que se ha hecho ha sido trasvasar la temporalidad de cuerpo a cuerpo. Los letrados de la Administración de justicia se han quedado sin proceso de estabilización porque las uniones progresistas –que de progresistas tienen lo que..., en fin– han aprovechado un resquicio legal, que nosotros sí vimos cuando empezamos como asociación, que fue que la ley orgánica del poder judicial no contemplaba el concurso de méritos. O sea, han ido a tumbar la estabilización de gente que llevaba trabajando con ellos codo con codo años y años y años. Nosotros –que, como le digo, no somos los más listos, pero tampoco somos los más tontos– vimos ese resquicio y reformamos el artículo que nos afectaba a nosotros, que era el 4.8.4.

Lo que estamos pidiendo es que la gente que trabaja aquí y que pueda atender a los ciudadanos en castellano, en catalán, en la lengua que necesiten... Estamos hablando de registros civiles de pueblos, estamos hablando... En el País Vasco, cuando hay una boda, si la gente que se quiere casar habla en vasco, en eusquera, les ponen un traductor, si el letrado de la Administración de justicia no habla el eusquera. Eso aquí no se hace, pero aquí cuesta la misma vida. Si tú te quieres casar en catalán, pues si hay suerte y habla catalán, te casan, y, si no, pues te casan en castellano. Pero ya no es solo eso; o sea, quiero decir, porque detenidos que no lo hablan... Lo que estamos pidiendo es la estabilización y que se compute como mérito, no requisito, un mérito que tiene gente que puede trabajar, que puede expresarse en castellano y que se puede expresar en catalán. Por supuesto que no queremos cortar el acceso a la función pública de gente que viene de fuera; o sea, me estaría yo tirando piedras sobre mi propio tejado. Pero lo que estamos pidiendo es que a la gente que está aquí se le valore como mérito, no como requisito, y que se exige al que venga que tenga un mínimo respeto por la cultura del sitio al que va. Yo voy al País Vasco, he estado este año de vacaciones. Evidentemente, no hablo nada de eusquera, pero sí que cuando he llegado a algún sitio he dicho «egun on», «eskerrik asko», lo mínimo. Es una muestra de respeto. Pues si trabajamos aquí, lo que estamos pidiendo es que se reconozca el mérito y que quien venga haga el esfuerzo de meterse un poco en la cultura del sitio al que trabaja.

José Carlos Barrios García (delegat sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Sí; bé, jo només volia dir que jo no soc català: jo soc de Salamanca. Però jo vaig aprendre català a Madrid. Durant tres anys hi vaig estar estudiant català. I, abans de venir a Catalunya, vaig aprendre tres anys a l'escola Jesús Maestro, tres anys de català, i vaig aprovar el nivell C, en aquella època, a Madrid. O sigui, per això el meu català és una mica *castizo*, no?, no és un català tan perfecte com el de la resta, no?

Bé, el que volia dir és que jo, bé, jo tampoc soc de Catalunya, però, bé, jo porto molts anys treballant aquí a Catalunya. Ja són gairebé dinou, vint anys, no? I per això ja tinc una certa..., més fluïdesa que pot tenir ell, no? Però sí que és veritat que nosaltres..., quan ja portes tants anys treballant de lletrat, veus que no hi ha, respecte

als titulars –i ho sento, però és així– una igualtat. És a dir, a nosaltres, els titulars, és veritat, les associacions, ens anomenen «no professionals», i això és cert, no professionals, ens diuen «falsos temporals». Jo porto dinou anys treballant de substitut, no? No sé si el fet o no de superar una oposició memorística valida per a tota la vida i durant tota la vida laboral la teva capacitat o no –suposo que sí–, però també nosaltres estem sotmesos a unes valoracions, i és així. I, també, el fet de que no ho superem o no fem bé la nostra feina suposa també que ens puguin cessar si no treballem adequadament. Nosaltres sí que tenim una avaluació –trimestral, anual o el que sigui.

D'altra banda, nosaltres no volem que no hi hagi opositors, que els joves no puguin oposar o aprovar. De fet, no hi ha hagut mai estabilització. Només una estabilització, que he vist ara que va haver-hi el 2019, sembla ser, que va ser, com dic, una oposició de torn lliure i després un concurs de mèrits. O sigui, han tingut l'oportunitat durant tota l'existència del Cos de secretaris judicials –abans, ara lletrats de l'Administració de justícia– de poder aprovar els joves. I continuen. Nosaltres no volem que ells no continuïn sent opositors i aprovant i fent... És que no volem que no... Nosaltres volem el que he dit: un reconeixement com s'ha tingut a tots els cossos, és a dir, als cossos generals –poder no es va fer correctament–, als cossos de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, als cossos de les administracions locals, a les administracions corporatives, institucionals, a Radiotelevisión Española, és a dir, a tothom. Per què nosaltres no podem tenir un procés amb valoració de capacitat i mèrit? Com sigui, però també valoració de l'experiència, com s'ha fet amb tothom. No és més que igualtat. No volem ni privilegis ni preferències, simplement això. I que els joves continuïn fent les oposicions. Només això.

El president

Disculpin. Hauríem d'anar acabant, que estem fora de temps.

José Carlos Barrios García (delegat sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Sí, sí. Ja, res més.

El president

Gràcies. Sí? Em sap greu, eh?, però... (*Veus de fons.*) D'acord. Llavors, bé, no sé si algun grup parlamentari vol fer una petita intervenció. La idea seria que fos breu, un o dos minuts màxim. No sé si hi ha algun grup més, a part del Grup Parlamentari de VOX. (*Pausa.*) D'acord.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. No, únicamente porque me han manifestado como primera..., como si fuera un insulto que yo soy titular. Mire, yo he estado tres años currándome una oposición –286 temas eran en mi época. Y si digo que soy titular lo digo, de verdad, con mucha honra, ¿eh? Porque a lo mejor otros estaban trabajando o estaban de fiesta, y yo me he pegado los tres años currando. No lo sé, yo no sé, pero yo me he pasado los tres años currando. Eso en primer lugar.

En segundo lugar, por aclarar algunos principios. El acceso a la función pública se tiene que hacer a través un sistema objetivo, un proceso objetivo de selección de personal, por tanto, igualdad de mérito y capacidad. La oposición o el concurso oposición en cualquier administración –me da igual que sean Mossos, letrados de la Administración de justicia o personal judicial– es por oposición. A raíz del gran porcentaje de interinidad..., que habría que preguntarse qué causas han provocado que haya aquí en Cataluña un porcentaje de interinidad, porque aquí las competencias las tiene la Generalitat de Catalunya –vamos a recordarlo. ¿Por qué ha habido tanta interinidad? Pero, bueno, yo entiendo que Europa nos dice: «Oiga, no se puede funcionar con este grado de interinidad.» Es absolutamente razonable.

Y ahí le digo que hay muchísimos funcionarios de mi juzgado, gente estupendísima –estoy pensando..., bueno, no le digo nombres–, dieciocho, veinte años que han trabajado como campeones y se han sacado su proceso de estabilización. Mi mujer es forense, y compañeras tuyas han sacado la plaza también por estabilización. Es que no encuentro ningún problema. Pero sepamos que es un proceso extraordinario, transcurrido el cual volveremos a lo que es ordinario, a los principios generales, a la igualdad de mérito y capacidad a través del concurso oposición.

El caso de ustedes yo lo desconozco. Yo no voy a opinar. Desde luego, de mi compañero letrado en la Administración de justicia no voy a opinar, porque, en todo caso, las reclamaciones que usted hace las tiene que hacer al ministerio. Yo voy a

centrarme en lo que son funcionarios que dependen de la Administración catalana, ¿eh?, que son los gestores, tramitadores, auxilios y forenses.

Y, dicho lo cual, con el catalán, mire, a diferencia quizá de ustedes, yo sí que soy de aquí. He nacido aquí, tengo el nivel C y hablo castellano porque me da la gana. En fin, no voy a ser más catalán porque intente hablar catalán, que lo hablo, lo escribo, y perfectamente –perfectamente. Y cuando en mi juzgado alguien me ha requerido hablar en catalán, pues, obviamente, como yo presto el servicio –porque cuando yo voy a otro sitio me gusta que también me atiendan en mi idioma–, siempre le he atendido en su idioma, en catalán o en castellano, ¿eh? Pero yo, en el Parlamento de Cataluña, me expreso en el idioma que me da la gana, y no me hace menos catalán. Pero lo recuerdo porque es que soy de aquí, sí. No, pero, en fin...

Y convengo con usted –que al menos eso, hemos tenido algún punto en común, que siempre es de agradecer– que el catalán tiene que ser un mérito, pero jamás puede ser un requisito. Porque es que desde..., cuando estaba el presidente ocupando la plaza de portavoz de Comunes ha dicho otra cosa. Pero, vamos, es que la igualdad –y usted es abogado y también lo sabe– pasa por que las condiciones de acceso a cualquier profesión sean las mismas. Si a una persona le exigimos un idioma y a otro no se lo exigimos, desde luego estamos poniendo un impedimento y estamos rompiendo el principio de igualdad en el que nosotros desde luego creemos.

Muchísimas gracias.

El president

D'acord. En tot cas, cap grup parlamentari més vol intervenir en aquesta ronda. Llavors, en tot cas, si ho desitgen, sempre ha de..., pot tancar el compareixent, per si volen dir alguna cosa. També els recordaria que intentem sortir de la qüestió personal, no? Estem en un parlament i intentem obrir el camp, que a vegades la situació de cadascú pot ajudar a entendre lo col·lectiu, però, bé, en aquest cas, per... No sé, els animo a sortir del diàleg personal.

Manuel Ángel Padilla López (secretari de Desenvolupament Sindical del Sindicat Català de Treballadors Públics)

Estamos de acuerdo en todo. Casi todo. Poquitas cosas. Volvemos a decir lo mismo: queremos que sea mérito. Nos parece estupendo que se exprese, igual que estoy haciendo yo, en la lengua que cada uno considere oportuno, por eso son oficiales las dos. Me parece estupendo, y, de hecho, es que es su obligación, si alguien llega al juzgado, o al tribunal de instancia ahora, y le demanda... Estupendo. Y es lo que estamos pidiendo, que se valore como mérito. Es que no se valora como mérito, ni siquiera. Y no queremos que se valore como mérito en Andalucía o en Extremadura; queremos que se valore como mérito aquí, porque queremos que establezca a la gente de aquí. Es verdad que ha sido un proceso extraordinario, pero también hay un real decreto que está vigente, que es el 5/23, que tiene un artículo, que es el 217, que reconoce que ese proceso extraordinario se ha visto... –nos puede gustar más la técnica legislativa de quien lo ha promulgado o menos–, reconoce que ese proceso de estabilización se ha visto contagiado y se ha visto que pierde valor por todos los procesos que se han hecho paralelos, y posibilita otro concurso de méritos, no como otro concurso de méritos, sino como una continuación eficaz del que ya se ha hecho. Y lo que estamos pidiendo, porque no es sólo un problema de aquí, es un problema a nivel estatal, es que esa posibilidad se contemple. Y venimos aquí porque somos un sindicato autonómico.

Y una de las cosas que hemos pedido es que los grupos que están aquí, que pueden dar soporte al Gobierno o que pueden legislar, porque se supone que los grupos parlamentarios, que tienen que legislar o que tienen que dar soporte al Gobierno o que tienen que hacer lo que tengan que hacer en el Parlamento, tienen que legislar –esto es una utopía– al margen de sus ideales políticos, tienen que legislar por el bien común, y lo que estamos pidiendo es eso, el bien común de la Administración de justicia.

Y es verdad que los principios para acceder a la función pública son igualdad, mérito y capacidad y que eso es lo que más o menos garantiza una oposición, pero es que quizás habría que cambiar el de igualdad por el de equidad –quizás–, o cambiarlo o agregarlo: igualdad, mérito, capacidad y equidad. Porque la igualdad jurídica, como bien sabe, no es darle a todos lo mismo, sino darle a cada uno lo que le corresponde en derecho, y eso es lo que estamos mandando, eso es lo que queremos. Y en concreto, en el territorio en el que a nosotros nos afecta, que es el que, además,

junto con el País Vasco, tiene mayor tasa de interinidad. Es que a la gente que está aquí –volvemos a repetirle– se le dé estabilidad y se le reconozcan los méritos que tiene. Y se acabó. Nada más.

Muchas gracias.

El president

D'acord. D'aquesta manera tancaríem aquesta compareixença. Els l'agraïm molt. Farem un breu recés per acomiadar els actuals compareixents i rebre el següent.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 13CJQD12

El president

Bon dia. Reiniciem la sessió de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica del dia d'avui.

Compareixença de Pablo Martínez López, familiar de la funcionària de presons morta per un intern del Centre Penitenciari Mas d'Enric al març del 2024, per a informar sobre la mort de la seva familiar

357-00452/15

El següent punt de l'ordre del dia és la compareixença de Pablo Martínez López, familiar de la funcionària de presons morta assassinada per un intern del Centre Penitenciari Mas d'Enric el març del 2024, davant la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica per informar sobre la mort de la seva familiar. Tindrà un temps d'intervenció de quinze minuts inicials –una mica flexibles, com sempre hem plantejat–, i els grups parlamentaris ens mantindrem en quatre per cada grup.

Sí que volia, abans de començar, traslladar, avui que està el Pablo i que també hi han familiars presents en aquest Parlament, de Núria López, des de la meva presidència de la Mesa, i sé que des del conjunt de grups parlamentaris, tot el suport per la situació que, malauradament, heu hagut de viure i esteu vivint per la injustícia profunda de l'assassinat de Núria López. I teniu, efectivament, tot el suport de la cambra, que s'ha manifestat en diferents ocasions. Avui es produeix aquesta compareixença important, però en diferents ocasions s'ha fet aquest plantejament. I institucionalment també volia traslladar-ho perquè mai més pugui tornar a passar una cosa així. I, en tot cas, evidentment, traslladar tot el suport de la Mesa en aquest sentit. Llavors, tens la paraula, Pablo.

Pablo Martínez López

Moltes gràcies als diferents parlamentaris i a tots els grups que han fet possible que avui jo pogués seure aquí i defensar el nom i l'honor de la meva tieta, assassinada d'una forma injusta i violenta en el seu lloc de treball.

Començaré la meva intervenció demanant disculpes a aquesta gran institució que és el Parlament de Catalunya i a tots els diputats, perquè, malgrat que m'agradaria poder fer la compareixença en català, la família de Núria és molt àmplia i arriba a territoris que no coneixen aquesta llengua, la nostra, que la defensem, i no la podrien entendre ni podrien saber què estic dient. Per això, la meva compareixença la faré en castellà. I, amb mostres de respecte a aquesta institució i sent coneixedor de l'important que és la nostra llengua i defensar-la a les institucions públiques i que s'empri, us demano disculpes. A partir de ahora empiezo mi comparecencia dando las gracias por permitirme estar aquí como representante de la familia de Núria López, víctima del cruel y triste asesinato que se produjo en la cárcel de Tarragona el 13 de marzo de 2024.

El motivo de mi comparecencia –y muchos de ustedes, con los que me he podido reunir, saben lo que he trabajado por poder sentarme aquí– es que hubo cosas que creo que se podrían haber hecho mejor; dicho de otra manera, no se hicieron bien. ¿Por qué digo esto? En la anterior comparecencia, en la Diputación Permanente, un 21 de marzo, por la *consellera* de Justícia, la señora Gemma Ubasart, si se fijan, lo primero que he hecho es darles una insignia, una chapa, que hemos fabricado con

mucho amor y cariño nuestra familia, para que puedan ver cómo era Núria. Algo que no me gustó de esa comparecencia, de esa intervención, fue que se intentó deshumanizarla, llamándola a lo mejor cocinera, trabajadora del Cire, pero no poniendo imagen o hablando de la pérdida que ha tenido una familia de una persona joven, de cuarenta y seis años, a la que todos sus proyectos de vida y todas sus ilusiones le han sido arrebatadas. Por eso, creía interesante que ustedes pudiesen tener la imagen de Núria y ver que realmente la persona y la gravedad de lo que ha pasado van mucho más allá de la pérdida de una simple vida. Hay una persona que ha sido cruelmente asesinada, una persona que trabajó durante años para obtener una plaza pública en el Cire, que creía en las segundas oportunidades. Núria era una mujer brillante, luchadora, empática, carismática, tenía muchos proyectos, y le fueron arrebatados en contra de su voluntad. Por eso creo que poner el foco en ese punto como principal comienzo de mi comparecencia puede permitirles a ustedes empatizar, si cabe, un poquito más con el sufrimiento que tiene mi familia.

Dicho esto, yo creo que llega el momento de contarles por qué estoy aquí y por qué para mí fue tan importante que ustedes, por un voto unánime, el cual agradezco, reconociesen necesario y un derecho el poder expresarme delante suyo. El motivo por el que estoy aquí es para solicitarles de mi boca y bajo la perspectiva familiar de una necesidad que considero imperativa, que es la creación de una comisión de investigación en esta Comisión de Justicia. Y lo quería hacer yo porque considero que no es

Fitxer 13CJQD13

lícito que se instrumentalice a nivel político una desgracia como esta. Por eso, sin banderas detrás, sin colores y sin límites ideológicos, pido la responsabilidad parlamentaria de los diferentes grupos de que apoyen y propongan de una manera unánime, como hicieron con mi comparecencia, la creación de una comisión de investigación. Mi comparecencia va a estar basada en darles los motivos por los cuales considero que es necesaria, pues, aunque el equipo nuevo de gobierno creo que ha hecho bastante buen trabajo y que han sido... Por lo menos en este caso,

con la secretaria de medidas penales sí que he podido tener un contacto con ella más cercano, en el cual me he sentido más reconocido como víctima y más escuchado como familiar y que se ha tenido más en cuenta quizá la pérdida. Puedo decir que, aunque se han analizado una serie de irregularidades y se ha decidido condenarlas como negligencias, o por lo menos así consta en los informes que ha realizado la propia Administración de justicia, hay muchas informaciones que no se han tocado en profundidad, que se ha pasado de una forma bastante laxa por encima y que creo que son muy relevantes. Intentaré basarme, respetando el tiempo que ustedes me dan, en la anterior comparecencia de la *consellera* de Justícia, no por señalar, ni mucho menos, ni por buscar el enfrentamiento o decir que el sistema penitenciario catalán no funciona, porque no es así y no lo pienso, y creo que lo que sí que pasó es que no funciona como se pretende, y en eso podemos trabajar para cambiarlo y evitar que en ningún caso más se cometa una tragedia como la que nosotros vivimos.

Algo que me movió desde el minuto 1, sabiendo que a Núria nadie me la va a devolver, sabiendo que no hay dinero posible que me la pueda traer, era la esperanza de conseguir que todos ustedes, con una política de directriz como parlamentarios, puesto que el Parlamento de Cataluña tiene la responsabilidad de velar por el correcto funcionamiento de las administraciones públicas, en este caso, una institución penitenciaria es una administración pública, y, de hecho, en el Parlamento es donde se expresa la voz del pueblo. Yo, ahora, como parte del pueblo que soy, aunque comparezca como víctima y familiar de la persona asesinada, vengo a ofrecerles mi apoyo –no sé si me extralimito– para poder participar en esa comisión de investigación y darles un punto desde el sentido común, desde el razonamiento social y desde el prisma de una familia afectada que no se mueve ni por colores, ni por ideologías ni por directrices políticas. Por eso me gustaría que al final de mi comparecencia todos ustedes puedan responderme aquí en directo y en este escenario y bajo el pretexto de si apoyarían o no y se verían con buenos ojos la formación de una comisión de investigación para tratar el asesinato de mi tía.

Empezaremos analizando datos y afirmaciones, que creo que de una manera desafortunada la anterior *consellera* del Departament de Justícia, la señora Gemma Ubasart, hizo delante de la Diputación Permanente el 21 de marzo de 2024. Puedo

entender que una *consellera*, ante la responsabilidad de explicar un hecho luctuoso tan grave, en ese momento con tanta presión mediática, no tenga información suficiente para exponerlo con claridad y señalar las negligencias o tomar una serie de decisiones que hubiesen sido muy relevantes de cara al duelo que vivíamos la familia. Retomando el hilo de la declaración de la *consellera*, ella hablaba del interno como un preso modélico. Bien, alguien que asesina a una mujer y cumple condena, aunque no se le pueda privar de ninguno de sus derechos –solamente del de la libertad–, no podemos tomarlo como una referencia modélica, en ningún caso. Yo, por lo menos, les pediría que no lo hiciesen así. Siguiendo en el hilo que ella decía, que verdaderamente este señor, su trayectoria penitenciaria... –bueno, he dicho señor por ser educado, pero es un asesino y un ser indeseable, ¿no?–, decía que en su trayectoria penitenciaria nada hacía llamar la atención de que este hecho se pudiese producir, con lo cual ponía énfasis en que era un hecho impredecible, y, aunque sea irreparable, no podíamos haber hecho nada para evitarlo.

Yo creo que, inicialmente, puede ser que por falta de información pues a lo mejor ella lo veía así. Lo que me duele es que, al haber tenido yo acceso a determinada información y poderla analizar, información que ella ha solicitado a los diferentes equipos públicos que han llevado a cabo la investigación, como es el de Criminalística de Mossos d'Esquadra, como es el psicólogo que hizo el análisis de prisiones de lo que era el perfil del asesino durante toda su estancia en prisión, llama la atención que podamos decir que una persona se arrepiente del daño que ha cometido con su anterior víctima, Vasilica Cracana, antes de asesinar a Núria; se arrepentía cuando se jactaba diciendo afirmaciones tan crueles como: «Yo maté a esa» –no sé si lo puedo decir, si estamos en horario infantil, pero imagínense el afirmativo– «pu...» como riéndose. Yo creo que eso en ningún caso puede demostrar arrepentimiento hacia un delito que has cometido con esa frialdad como lo hizo. En esa misma agenda, este interno al equipo multidisciplinar también le manifiesta hechos y afirmaciones tan graves como: «Yo no voy a ir a esos programas de tratamiento porque solo decís tonterías.» Esto... Pero, bueno, tampoco es muy relevante, ¿no? Pero decir claramente y con frialdad «si tuviese que volver a matar lo haría sin ningún tipo de remordimiento porque no tengo nada que perder» sí que es un indicativo a tener en consideración en una agenda de tratamiento para asignar

un destino de confianza a un interno. Creo que ahí se cometió un error bastante grave y que se debería de analizar en profundidad para depurar responsabilidades.

No olvidemos que desde el minuto 1, que este interno agrede a otro interno, hay un interés, que desconozco los motivos, para que vuelva a cocina. El propio director de la prisión escribe un comunicado pidiendo medidas cautelares al juzgado, y el mismo día, unas horas después, pide que se levanten esas medidas cautelares. Estamos hablando de que agredir a un interno dentro del centro penitenciario es una falta disciplinaria muy grave que implica la pérdida del destino y está considerada como una falta del Reglamento penitenciario 108.c. Implica la pérdida de destino directo. No se aplicó y se pidió que se levantasen las medidas cautelares. El motivo sería descubrir por qué. Yo puedo tener mis hipótesis, pero, como ustedes saben, cada vez que me he reunido con ustedes, *jamás* he querido especular con el asesinato de mi tía, y hasta que no he tenido toda la documentación, he podido analizarla y he podido sentarme delante de todos ustedes para pedirles ayuda, porque yo solo no puedo, no he venido aquí. Y necesito su ayuda porque yo no puedo pedir al equipo de criminalística que se siente aquí donde estoy yo y que explique por qué considera que puede haber... Dentro de la tragedia sabemos que hay un culpable, que es el asesino, pero puede haber responsabilidades, puede haber personas que permitieron que eso pasase, Y aun siendo conocedores, porque creo que en este sumario está muy acreditado que Núria demostró que no quería a este asesino a su lado, que planteó alternativas de otras personas que ocupasen el puesto, había personas que tenían un interés –y desconozco por qué, y por eso les pido ayuda– en que ese interno recuperase su puesto y estuviese ahí. Esto permitió que Núria perdiese la vida en su puesto de trabajo.

Aparte de todo eso, en los protocolos, que sí que se han analizado, se reconoce que no se habían valorado bien los riesgos, que la señora *consellera* de Justícia en aquel momento dijo que llevaban años trabajando en la prevención de riesgos laborales. Bien, según Inspección de Trabajo –que no lo digo yo, lo dice una institución pública que creo que merece un respeto–, el riesgo de agresiones físicas entre compañeros en la prisión de Tarragona no estaba evaluado. La formación necesaria para que Núria supiese que no podía quedarse a solas por mucha confianza que quisiese atribuirle a ese interno no estaba realizada. Son datos que considero que son

bastante relevantes para que, en vez de pasarlos de largo, como se ha pasado, quizá, en la investigación, información que se ha hecho para reconocer las negligencias que hubo, porque, como digo, se han reconocido... —no lo digo yo, lo dice la propia Administración en su informe—, creo que es necesario que contemos con la posibilidad de establecer una comisión de investigación donde, aparte de que me permitan formar parte de ella... Ya están viendo que intento ser consecuente, intento ser coherente y para nada ofensivo o despectivo contra nadie. Yo simplemente intento decir verdades y dar un punto de vista desde el razonamiento lógico que cualquier persona podría tener; por eso les pido que me lo permitan. Pero, al mismo tiempo, tendríamos que constituir esta Comisión de Justicia con todas aquellas personas que integran el sistema penitenciario y que pueden dar claridad a los asuntos o negligencias que se cometieron en forma de irregularidades.

Al mismo tiempo, creo que ustedes tienen la capacidad de citar al equipo de criminalística de Mossos d'Esquadra, que nos explique por qué en su informe concluyen como que hay personas que podrían tener la condición de investigados porque han participado directamente, de forma voluntaria y conocedores de las reclamaciones de Núria en la permisión de que este interno volviese a cocinas y ocupa ese puesto.

No sé cuánto tiempo me queda, Andrés, pero me falta por decir algunas cosas. ¿Vamos bien? (*Veus de fons.*) Vale.

Otra de las cosas que no quiero pasar por alto y que creo que es importante que conozcamos... Ya hemos nombrado que se incumplía la ley de prevención de riesgos laborales, ya hemos nombrado que verdaderamente el perfil del interno no era el adecuado ni se le debería haber considerado preso de confianza. Quizás muchas de estas cosas ustedes las supiesen. A mí lo que más me duele es ver que la persona responsable del trabajo de Núria, conocedora del miedo que ella tenía, conocedora de las alternativas que ella promovía, conocedora de que los propios presos... Que, recordemos, los internos en las prisiones también son compañeros de trabajo de los trabajadores del Cire y de este asesino. Cuando compañeros tuyos de trabajo, aunque tengan la condición de internos, tienen derecho a expresar su malestar, y deben estar también protegidos, lo que no podemos permitir es que haya

internos diciendo que a este señor se le permitía y se le daba una autoridad para hacerles daño, faltarles al respeto, vejarnos, humillarlos, incluso maltratarlos, como fue el caso del interno al que agredió. La agresión que cometió la cometió con un compañero de cocina, lo que pasa es que lo hizo premeditadamente y se dirigió a un módulo a buscarlo. Eso ya demuestra, y es un perfil, que es bastante intolerable que se considere de confianza.

Otra de las cosas que creo que deberíamos resaltar es el hecho de que en un momento de la comparecencia de la señora Gemma Ubasart hablaba de que el riesgo cero no existe en las cárceles. Bien, el riesgo cero no existe en ningún lado. Pero la obligación y la figura de garante de una institución pública o de una representante política debería ser tomar las decisiones que minimicen el riesgo en la mayor manera posible. Algo que tengo ganas de decirle –y es una respuesta hacia su comparecencia–, cuando ella preguntaba: «¿Qué ganamos con una dimisión política? ¿Qué va a cambiar en seguridad si yo dimito?» Bien, en seguridad, quizá, puede entrar alguien que la vea desde otro prisma y trabajar en aplicar unos protocolos, como ha hecho el nuevo Gobierno, que sean a lo mejor un poquito más valientes, que quizá no todo el mundo comparta, o compartamos, porque puede ser que algunos a mí también me pueden parecer mal, pero sí que verdaderamente otro punto de vista puede ser interesante. Pero hoy quiero decirles, como ciudadano y voz del pueblo, por qué considero que un político debería dimitir. Bien, un político debe dimitir cuando ha perdido la confianza del colectivo al que representa. En este caso, representaba al colectivo de funcionarios públicos de instituciones penitenciarias y habían perdido la confianza en ella. Ellos mismos se habían manifestado reclamando su dimisión y asunción de responsabilidades, responsabilidades que hubiese visto bien, desde el punto familiar, si, una vez analizado el informe que tenía del psicólogo, hubiese corregido su vertiente, aquella comparecencia que hizo, poniendo énfasis en asumir o reconocer que se había equivocado.

Fitxer 13CJQD14

Como no es un preso de confianza: «Perdónenme, estaba equivocada.» No es un preso modélico: «Perdónenme, ha fallado la prevención. Disculpen.» Y depurar esas responsabilidades en las personas que estaban en obligación de llevar a cabo. Porque lo que sí que es evidente en la información que he podido analizar es que la propia cúpula directiva de la institución de Mas d'Enric –el director de la prisión, la subdirectora de Tratamiento, el máximo responsable del Cire– tuvo un interés, que incumplía todos los procedimientos, que incumplía la normativa, y actuó fuera de cualquier rigor en que este interno volviese a cocina. A este interno alguien le propone que, en lugar de ser expulsado, solicite una baja voluntaria. Esto es un hecho que puede pasarse por alto. Pero lo que sí que llama la atención es que recupere su puesto el día 5 del 1 de 2024, cuando en la junta de tratamiento, que es donde se tiene que evaluar el equipo multidisciplinar, no se evaluó la vuelta de Odriste a cocina. Pero lo que todavía es más fuerte es que en la junta de tratamiento se apruebe su vuelta a cocina sin que el interno, habiendo solicitado una baja voluntaria, haya solicitado por una instancia su vuelta a cocina a su puesto de trabajo, hecho imprescindible para poder trabajar para el Cire. Tú debes solicitar, igual que has comunicado tu baja voluntaria, tu intención de volver. Te tiene que analizar el equipo multidisciplinar y valorar positivamente la pedagoga tu ingreso en un destino, ya sea o no de confianza. Pero lo que no puede pasar en ningún caso es que sin esa instancia haya vuelto a cocina.

Por eso digo que es muy interesante que analicemos esta información en una comisión de justicia, porque quizá estas irregularidades las hemos descubierto por la tragedia de Núria, pero ya estaban enquistadas en el sistema y no lo sabíamos. Y no podemos permitir... Porque algo que sí que le podemos garantizar a Núria, que, aunque haya sido la primera víctima del sistema penitenciario catalán, español, en toda la historia de la democracia..., sea la última. Eso sí se lo podemos garantizar. Pero tenemos que gobernar, ustedes tienen que gobernar, y deben tomar las medidas con responsabilidad para garantizar que ninguna familia pase por esto.

Muchas gracias. Sé que me he pasado del tiempo. Me he traído la hoja, que verán que no había preparado nada, porque solamente quiero prestar atención a las preguntas que ustedes me tengan que decir. Pero sí que les agradecería a todos,

por favor, que, ante mi solicitud de que se apruebe la creación de una comisión de investigación, hoy en esta sala y en este foro me den respuesta.

Gracias.

El president

Moltes gràcies per les teves paraules i la teva compareixença. Ara és el torn del Grup Parlamentari proponent, el Grup Parlamentari del Partit Popular.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. Señor Pablo Martínez, de todo corazón le doy la bienvenida a esta comisión; les doy la bienvenida y un saludo muy cariñoso a sus compañeros, trabajadores, y a la familia de Núria López. Y, evidentemente, lo primero es un recuerdo sentido a la memoria de Núria.

Yo creo que el que usted esté aquí es importante. Yo creo que es más importante lo que digamos..., es más importante lo que usted ha explicado. Y el que usted venga aquí es importante por dos motivos. Uno, porque hace tiempo que usted, o alguien de la familia o en representación de la familia, tendría que haber sido escuchado en sede parlamentaria. Ha pasado demasiado tiempo, y usted llega tarde aquí. No es culpa suya. Ha pasado demasiado tiempo para que alguien de la familia venga aquí a exponer su preocupación, a exponer sus dudas y a que alguien le dé explicaciones. Ese objetivo se ha cumplido, tarde, pero se ha cumplido. Y se ha podido expresar en libertad y creo que lo ha hecho de forma muy clara, cosa que yo le agradezco.

Y el segundo objetivo de su presencia aquí usted lo ha comentado: es que una tragedia de esta magnitud nunca más vuelva a pasar. Y yo sé que ese objetivo ustedes lo tienen muy claro: que la muerte, el asesinato de Núria López no caiga en saco roto. Y, por lo tanto, es importante también tener en cuenta ese objetivo que yo sé que ustedes abanderan, que es que esto no vuelva a pasar nunca más.

Sobre la comisión de investigación, ya le digo que usted tiene todo nuestro respaldo. ¿Por qué? Por todo lo que usted ha expresado. Y por otras cosas. Por ejemplo, el informe del Riscanvi. Se tiene que hacer cada seis meses, y parece ser que al asesino de Núria hacía un año, o año y medio, que no se le realizaba este análisis o no pasaba por el Riscanvi. ¿Por qué? ¿Por qué, habiendo catorce evaluaciones

sobre este preso que ponían en duda precisamente su capacidad de reinserción, no se tuvieron en cuenta esos catorce informes? Informes, por lo que yo he podido leer, en los cuales decía que, si tuviese que volver a matar, mataría; que no estaba dispuesto a ir a programas de reinserción o a trabajos que pudiesen producir esa reinserción, lo que ya demuestra la poca capacidad de esta persona de volver a insertarse en la sociedad. ¿Por qué se hizo caso omiso de estos informes? Y, sobre todo, ¿por qué se hizo caso omiso de las quejas de Núria López sobre esta persona precisamente?

Por lo tanto, tiene todo el apoyo, todo nuestro compromiso –y ya se lo dijimos desde el primer día–, porque hay que dar explicaciones, hay que ver qué fallos hubo, si hay que pasar responsabilidades. Porque estamos hablando de que no es un fallo técnico, que hubiese podido haber una mala praxis, sino que ha costado la vida a una persona. Y yo creo que lo más importante es que usted, acompañado de todas las personas que están aquí, haya podido expresarse libremente; que podamos dar en el futuro respuestas a todas sus dudas. Y a mí sí que me gustaría que al menos nos pudiese decir qué respuesta o explicaciones espera por parte ya no solo de nosotros, que, evidentemente, es muy limitada, sino qué espera del Gobierno, entendiéndolo también que hay una responsabilidad importante, no del actual, sino del anterior Gobierno; qué respuestas espera para que el círculo o el duelo de la familia de Núria se pueda cerrar de forma satisfactoria y tranquilizadora para todos ustedes, para toda la familia.

Le vuelvo a dar todo nuestro saludo más afectuoso, a usted, a los compañeros y a la familia. Y nuestro compromiso de que esta comisión pueda tirar adelante.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Benvingut, Pablo Martínez López. Benvingudes també la teva mare, la teva germana; benvinguda la teva família. I l'enorme agraïment pel teu testimoni. Tu et podies haver limitat durant aquests mesos a només ser víctima i,

malgrat el dol que porteu a la família, has anat més enllà. I, per tant, nosaltres, des d'aquest Parlament, el que hem de fer és, primer, demanar-te disculpes, si has estat massa sol, i després donar-te les gràcies. I donar-te les gràcies, perquè, amb la teva feina d'aquests divuit mesos i tothom qui t'ha acompanyat, hi haurà un abans i un després que és evident.

Perquè quan primer es va produir el 13 de març l'assassinat de la teva tia, doncs Catalunya estava en el moment que estava i, per tant, ens vam haver de reunir en aquella diputació permanent, en la qual vaig tenir l'obligació, diguem-ho així, de ser la veu de Junts per Catalunya. I en aquella diputació permanent em va tocar el trist honor... Jo crec que ha set de les primeres persones que vaig anomenar pel seu nom, la teva tia, i li vam dir Núria López, perquè no era ni la cuinera ni una treballadora: tenia un nom. I per als que concebem la política des de l'humanisme..., a nosaltres aquella diputació permanent –i ho vam dir així– ens va avergonyir profundament. Perquè, més enllà del diàleg polític i de tot plegat, va haver-hi una falta d'humanitat evident. Va ser tant així que nosaltres, que no ho teníem previst, vam acabar aquella diputació permanent demanant la dimissió de la consellera en aquells moments, que també va ser l'única persona que no va esmentar la Núria pel seu nom. I, per tant, nosaltres aquell dia ens vam sentir profundament avergonyits. Per tant, avui també hi ha una mena de justícia amb que fos així, eh? També t'haig de dir que aquella consellera va ser cessada de forma fulminant via urnes, que és com es fan bé les coses aquí a Catalunya.

I la feina, deia, que ha marcat un abans i un després, perquè la feina que tu encapçales i tots els que vam veure la concatenació d'errors d'un sistema que ens estimem, perquè el sistema penitenciari de Catalunya en som crítics i el volem millor precisament perquè ens l'estimem... Però era tan evident que hi havien errors que, finalment, el juny d'aquest any, del 2025, el propi Govern es va veure obligat a sortir i dir: «El sistema va fallar.» I això és un índex de qualitat democràtica. Parapetar-se amb «això era extraordinari, no es podia preveure», hi insisteixo, ens va avergonyir. I haver fet possible que finalment surti el Govern i digui: «El sistema va fallar», i reconegui aquesta concatenació d'errors jo crec que és, com massa vegades ens passa en aquesta casa... Nosaltres ens trobem sovint que la societat civil organitzada fa un paper i, llavors, el Parlament acaba anant al darrere. I, per tant, si

un valor té la feina que personalitzo en tu, perquè l'exemplifiqués tu, perquè tu n'has estat la cara, és aquest gir absolutament copernicà que s'ha hagut de fer des de les institucions de parapetar-se dient: «No ho podíem preveure, no era possible, és extraordinari», a dir: «Vam fallar. Disculpes. Vam fallar.» I la indemnització –que no hi ha res que us pugui tornar a la vostra tia– senzillament va sobre aquesta línia de la falla.

Per tant, aquesta feina ha provocat que en aquesta comissió hi hagin tot un seguit de respostes, que aniran des dels punts foscos, evitar-los, la seguretat, el tema de la salut mental... Tu avui ens tornes a plantejar la comissió d'investigació. Nosaltres, prèviament... –i acabo, eh?, president, acabo de seguida. Saps que nosaltres ens hem... No acabàvem de veure, sincerament, que des d'una comissió d'investigació puguem resoldre més coses, com ja estem fent ara sobre totes aquestes qüestions en aquesta pròpia comissió. De tota manera, jo ara he tingut el mandat del nostre portaveu, a qui li agraeixo molt que m'hagi deixat fer aquesta intervenció, i m'ha dit que a nosaltres ens toca, després de la teva intervenció, tornar a reflexionar, tornar a posar els elements sobre la taula, si, efectivament, aquesta concatenació d'errors i tot això que hem viscut fins ara mereix o no que nosaltres ens posicionem de forma diferent respecte a aquesta comissió d'investigació. Per tant, prenem el compromís de fer-ho.

Gràcies per la benevolència, president.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I té la paraula la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Una salutació al Pablo i tota la seva família que avui ens acompanyen.

Jo sí que voldria fer algunes consideracions. Primer de tot, vull demanar disculpes si en algun moment no heu sentit que haguéssim estat a l'alçada, sobretot a Esquerra Republicana, que era qui en aquell moment governava la Generalitat. És obvi que el sistema va fallar. Si hi ha un assassinat a un centre penitenciari, i més

d'una treballadora, és que el sistema ha fallat i s'ha de reconèixer. No valen excuses. És així de clar. Alguna cosa va fallar. I no és només una treballadora: és la Núria. Avui ens has portat aquesta xapa amb la seva cara. La Núria era germana, filla, tieta, no només una cuinera o una treballadora. Per tant, et demano disculpes perquè no podem ser freds en aquest àmbit i hem de parlar del que era, que es diu..., té nom i cognoms, i és Núria López. Per tant, des d'aquí, unes disculpes sinceres i un reconeixement per la tasca que feu.

Costa fer aquesta intervenció, no?, perquè, què es pot dir davant d'un nebot, no?, que parla amb el cor de l'assassinat de la seva tieta en el seu centre de treball i que exposa el que tu has exposat? Per això jo ja he començat dient que el sistema ha fallat, perquè és que no hi ha una altra, vull dir, és palmari, i, per tant...

Jo sí que volia dir-te que la pregunta que ens has plantejat sobre la comissió d'investigació al Parlament nosaltres no la vèiem tampoc per les eines que pot tenir aquesta comissió per investigar, no? Però sí, bé, avui, que ens has fet aquesta reflexió, jo no et puc donar una resposta ara, perquè no depèn de mi. Jo sí que em comprometo a traslladar-ho per estudiar-ho. I també, en un moment determinat, si tenim dubtes, que puguis venir a reunir-te amb nosaltres, que ens puguis també exposar, no només a nosaltres, que estem aquí escoltant-te,

Fitxer 13CJQD15

sinó a la resta de companys i companyes per prendre aquesta decisió i que puguem parlar més extensament, amb més calma de tot el que avui ens ha exposat i de la necessitat que teniu per fer aquesta comissió, o com des del Parlament us podem ajudar. Simplement dir això, les meves disculpes per la part que em toca. I a disposar.

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX.

Sergio Macián de Greef

Sí; muchísimas gracias, presidente. Pablo, un saludo muy afectuoso para ti y para tu familia y para tus compañeros, los compañeros de Núria que están aquí en la sala presentes. Pablo, hace un año y seis meses fue asesinada Núria López, tu tía. Y digo asesinada porque entonces el *departament* hizo un comunicado lamentable hablando de dos muertes violentas en Mas d'Enric, que fue una vergüenza, situando en plano de igualdad al asesino y a la asesinada. El Gobierno de Pere Aragonès y, concretamente, la *consellera* Ubasart tendrán que arrastrar siempre la vergüenza de que bajo su gestión se haya producido la primera muerte en España de una trabajadora penitenciaria a manos de un interno. Y esto no ha sido por azar, no ha sido por casualidad; esto es consecuencia de una gestión penitenciaria catastrófica y que el *conseller* Espadaler y la secretaria Elena Pérez pues creemos, lamentablemente, que están continuado por el mismo camino. Una gestión que siempre pone por delante al delincuente, al interno, y se olvida de las víctimas y desprotege al funcionario de prisiones, que, a día de hoy, la mayoría de ellos no sabe, cuando acaba una jornada laboral, si van a llegar a casa sanos y salvos.

Desde VOX siempre hemos dicho, y lo seguimos diciendo, que la muerte de Núria tuvo un autor material, sí, pero tiene responsables políticos, y es el resultado de un buenismo infantiloides de políticas penitenciarias absurdas, como meter en las cocinas a presos con delitos de sangre y acceso a instrumentos peligrosos y de creer que las prisiones son *esplais*. Y Núria ha pagado esas decisiones y ha pagado esa incompetencia con su vida. Algunos creían que la situación no podía ir a peor y que con el cambio de gobierno la cosa iba a mejorar, pero, de momento, nada más lejos. El *conseller* Espadaler, que tras un año de *conseller* pues todavía no se ha reunido con los sindicatos de prisiones para afrontar este tema, las agresiones, el fallecimiento, el asesinato de Núria, ha tenido la información reservada sobre la investigación interna del asesinato de Núria en un cajón desde agosto, que tomó posesión, hasta principios de 2025, sin resolverla ni firmarla, y, cuando lo ha hecho, reconoce negligencias, pero no señala responsables –no señala responsables. Todos se han ido de rositas: la *consellera* Ubasart, el secretario Amand Calderó, el director de Mas d'Enric, el responsable del Cire, la subdirectora de Tratamiento.

Ninguna responsabilidad ni sanción; al revés: al director de Mas d'Enric lo promocionan a un área de seguridad y el responsable del Cire sigue ejerciendo.

En fin, nosotros creíamos que el asesinato de una trabajadora en acto de servicio, de verdad, por primera vez en España, iba a ser un punto de inflexión en sus políticas, pero el señor Espadaler ha preferido no depurar responsabilidades y mirar para otro lado. Ningún cese, ninguna destitución. Por eso, en VOX registramos, el 16 de diciembre de 2024, una solicitud para la creación de una comisión de investigación, que está aquí, con sus objetivos, su ámbito de actuación, el contenido básico del plan de trabajo, con el sello de entrada en el Parlament. Ninguno de estos señores, ni Junts ni el PSC ni los Comunes ni la CUP, nadie la quiso aprobar –nadie le quiso aprobar. Y ahí queríamos que realmente pudiéramos hablar de esos errores, de esas negligencias, de esas responsabilidades que permitieron el asesinato de Núria en Mas d'Enric; una comisión en la que pretendíamos que se evaluaran los hechos ocurridos, que se analizara el protocolo de valoración de riesgo del asesino, que se dieran cuentas por parte de todos los responsables en la cadena de mando que permitieron pues este terrible asesinato y que se revisaran y mejoraran de una vez por todas todos los protocolos de seguridad y de riesgos laborales en los centros penitenciarios de Cataluña.

En fin, la situación de las prisiones sigue siendo dramática; 2025 no ha podido empezar peor: un auténtico grito de auxilio por parte de los funcionarios de prisiones, un récord de agresiones físicas y también de agresiones sexuales. Hay un informe de Marea Blava que habla de 871 agresiones y de veinticinco agresiones sexuales en los centros penitenciarios de Cataluña. Son cifras insoportables –insoportables. Pero seguimos igual, y si no cambiamos esas políticas pues vamos a tener que lamentar otra desgracia.

En conclusión, y por acabar, pensamos que ha faltado voluntad política para investigar el asesinato de Núria, para señalar responsables, para modificar protocolos y para garantizar que algo así no pueda volver a suceder jamás. Y falta actualmente voluntad política para afrontar el grave problema de las agresiones a los funcionarios de prisiones, que están, como digo, en cifras récord. Y el *conseller* Espadaler y la secretaria Elena Pérez pues entendemos que no pueden limitarse a

esperar que pasen aquí cuatro años como si nada. En la comparecencia del *conseller*, cuando tomó posesión, hasta de una manera inconsciente se le escapó. Dijo: «Mire, a mí no me vengan *amb "lios"*, *que jo, aquí, als quatre anys passaré...*» Oiga, ¡no!, que hay que tomar el timón de esta situación, que aquí no pueden pasar cuatro años *per veure si millorem després la pensió de jubilació*. Aquí se han de tomar medidas. Dependen vidas de que hagan bien su trabajo. Y desde luego desde VOX entendemos que no queremos más heridos y desde luego no queremos más muertes para que el Govern del PSC y la Secretaría de Medidas Penals tome medidas urgentes en las prisiones catalanas.

Y a tu pregunta directa, formulada a los grupos parlamentarios, pues te respondemos que sí, que nosotros, pleno apoyo a esa comisión de investigación la plantee quien la plantee –la plantee quien la plantee.

Muchísimas gracias.

El vicepresident

D'acord. Doncs ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el seu portaveu, Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresident. I, bé, com és... Moltes gràcies, Pablo, per la teva intervenció. I, evidentment, ja ho hem manifestat abans, però, evidentment, agrair tot el plantejament constructiu, que, després d'una situació absolutament intolerable i greu i absolutament que s'havia d'haver evitat, estàs tractant de fer aportacions constructives, la qual cosa diu molt, i no és fàcil. Llavors, gràcies també, evidentment, a la seva germana, que també està avui aquí. I a la resta de familiars que està acompanyant això, evidentment, tot el suport. I també a tot el col·lectiu de treballadors i treballadores de les presons.

Que una treballadora de la presó fos assassinada és una cosa absolutament no habitual, però això no vol dir que no sigui absolutament intolerable, inconcebible, que no es pot permetre i que, efectivament, és una evidència de que hi han coses que han fallat. Llavors, en aquest sentit, crec que hi ha diferents responsabilitats després d'aquesta situació. Una és la que té el Govern, una altra és la que té, diguem-ne, en

aquest cas el procediment administratiu, i entenc que possiblement judicial, posterior amb el procediment efectiu. I jo crec que, evidentment, també en aquest Parlament tenim molta responsabilitat per garantir una millor seguretat als treballadors i treballadores que fan la seva feina a les presons, tant els que són funcionaris, personal de règim de tractament i, evidentment, tots els treballadors i treballadores del Cire. Jo crec que, efectivament, hi han moltes conclusions, dades objectives que ens diuen que hem de fer encara més feina en aquest sentit. Jo crec que cal garantir la seguretat de manera clara, cal garantir que mai més torni a passar una cosa així.

En aquest sentit, jo, des del moment en què ens hem pogut reunir, he estat sempre com molt clar, en el sentit de que entenia que s'havia d'arribar fins al fons de la qüestió i que tenia algun dubte respecte a una comissió d'investigació, en la qual entenc que s'han d'estudiar objectius, el fons, més enllà, evidentment, de la responsabilitat que té aquesta comissió de fer propostes de millora, analitzar-les. Evidentment –evidentment–, podem estar d'acord en el diagnòstic entre els diferents grups parlamentaris –probablement, no en el diagnòstic en general– i també en les solucions, com és normal. Però jo crec que tots els grups tenen una preocupació total i absoluta perquè això no torni a passar és clau.

En aquest sentit, i respecte a la pregunta directa que has fet, jo et responc dient que crec que cal estudiar la proposta, crec que cal que ho comentem entre els diferents, també, grups i veiem els objectius i, a partir d'allà, prendre una decisió, que, a més a més, jo crec que en el cas de tots s'ha de treballar, diguem-ne, amb la resta del grup parlamentari. Jo crec que, diguem-ne, el compromís és que, efectivament, després d'aquesta compareixença es donin encara més passos per treballar des de la responsabilitat de cadascú perquè això no torni a passar, i aquí està, d'alguna manera, també el meu compromís.

Gràcies per aquesta compareixença. I, bé, crec que és molt important i és molt d'agrair també, evidentment, el plantejament constructiu amb relació a plantejar solucions.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Mixt, de la portaveu d'Aliança Catalana, Rosa Maria Soberana.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresident. Gràcies, Pablo, per haver vingut a donar veu a la mort de la Núria; a la mort, no: a l'assassinat. I, mira, des d'Aliança Catalana prenem la paraula des d'una realitat dolorosa, injusta: l'assassinat de la Núria, una fidel treballadora penitenciària que mai hauria d'haver perdut la vida en el seu lloc de feina. El seu assassinat no va ser un accident inevitable, no va ser una irresponsabilitat per la seva part; va ser la conseqüència de la manca de protocols, de la desatenció de les advertències dels sindicats i d'un sistema que va reincorporar un intern violent en un espai amb un personal que estava exposat a eines potencialment mortals.

El març va fer un any. Doncs després d'aquest any ens preguntem: què ha millorat en la seguretat dels treballadors penitenciaris? Les dades diuen que no ha millorat res: les agressions sexuals augmenten, les entrades de mòbils s'han duplicat i les agressions als funcionaris s'han multiplicat per quatre en poc més d'una dècada. I tot això mentre el personal continua sense mitjans d'autodefensa i cada cop amb menys autoritat. És inacceptable que la direcció política i tècnica no hagi assumit responsabilitats, no hi hagi hagut dimissions, no s'hagin demanat disculpes i fins i tot s'han reubicat càrrecs a llocs sensibles de seguretat. Els treballadors continuen exposats al risc sense protecció adequada.

Per això, avui afirmem rotundament que la mort de la Núria era previsible i, si no hi ha canvis, es pot repetir en qualsevol moment. Exigim responsabilitats, protocols eficaços i exigim una seguretat i dignitat per a tot el personal penitenciari. La vida no es pot reduir a una estadística ni a una indemnització. No hi ha indemnització que pagui el que la família ha de patir ni l'enyor de no poder compartir la seva vida amb la Núria.

I, sí, cal una comissió d'investigació que permeti depurar les responsabilitats i corregir els errors en l'aplicació dels protocols, un canvi de dalt a baix en el model penitenciari per garantir que mai més una família torni a viure aquesta pena, aquest dolor, aquesta injustícia. El que han patit la Núria i la seva família ens obliga a no callar, a dir prou, prou excuses, prou oblit. Pel seu record i pel dels treballadors

penitenciaris, Aliança Catalana denunciem el que es mereixen i demanem protecció, respecte i justícia.

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, president. Gràcies, Pablo, per les teves paraules. Ens hem conegut en el marc d'aquesta desgràcia. Fa un any que ens hem anat trobant. Vull donar ànims a la família, als amics, als companys que aquí ens acompanyen i, sobretot, a tu, perquè has mantingut el record de la Núria, de la Núria López.

Hi han coses que el govern pot fer i d'altres que no pot fer; hi ha coses que el Parlament pot fer i d'altres que no pot fer. I hi han desgràcies que no es poden reparar. Una és la de la teva tieta. No podrem reparar mai la seva pèrdua, i, per moltes coses que fem, això no ho podrem reparar mai. Però sí que podem fer una cosa, estem obligats a fer una cosa, que és aprendre. Hem de reflexionar i hem de prendre mesures perquè aquesta situació no es torni a repetir.

La prova de que les coses no es van fer bé és que el Govern, des del minut 1, ha pres mesures per intentar minimitzar els riscos d'aquests treballadors públics. La primera, el mes d'octubre, ja es van endurir els requisits per accedir a determinats llocs de feina dels reclusos amb delictes de sang. Es van fer millores en les avaluacions de riscos. Quan s'han hagut de fer millores és perquè les coses no s'estaven fent bé, i, per exemple, s'han immobilitzat les eines de treball que eren tallants. Però és evident que ens queda molta feina per fer, i en això està el departament –t'ho puc assegurar.

Sí que haig de dir que és poc edificant veure que alguns grups polítics han volgut fer un ús polític partidista d'aquesta desgràcia. Em sap greu. I jo sé que tu has intentat fugir

Fitxer 13CJQD16

d'això des d'un bon principi. Crec que les institucions –Parlament, Govern– han d'estar al costat de les víctimes, i encara més quan aquesta víctima és un treballador públic, un servidor públic. Des del Govern, en la mesura del possible, i mai serà suficient, li hem volgut donar un reconeixement des d'un bon principi. Se li va atorgar un guardó a títol pòstum amb les dates de la festa patronal. També es va fer un homenatge sentit en el mateix centre penitenciari. Però això no és suficient ni repara, ni en una petita part, el dolor que pugueu sentir les víctimes, perquè víctima va ser ella, però víctimes sou vosaltres també. Igualment, el departament, en la mesura del possible, ha intentat agilitzar el tema administratiu amb relació a les possibles indemnitzacions; s'han intentat agilitzar i que arribessin quan tocava o com més aviat millor.

Però avui ens fas una petició molt concreta, i ens cal una valoració reflexiva, responsable. I en aquests moments no et puc donar una resposta positiva. I saps, en lo personal, lo greu que és dir-te aquestes paraules. Però seria irresponsable que d'una forma gratuïta, arbitrària, ara et digués que sí, per quedar bé, que podem fer una comissió d'investigació. Per tant, et puc assegurar que ho reflexionarem de forma responsable, però no et puc donar una resposta positiva en aquest moment.

Has fet unes afirmacions molt concretes. I també t'hauria d'animar, potser, si ho considera oportú, o les persones a qui pertoqui, aportar determinades circumstàncies als tribunals, perquè al cap i a la fi s'estan imputant unes circumstàncies molt concretes de persones molt concretes, i entenc que les responsabilitats sempre s'han de depurar, i a vegades no hi ha altre remei que fer-ho als tribunals.

Acabo, molt breument. Sí que voldria aprofitar la paraula per fer un reconeixement als treballadors públics de presons, que no sempre han estat tractats com es mereixen, com es mereix un servidor públic, i moltes vegades, fins i tot en aquesta cambra, s'ha malparlat d'ells. Voldria que això no es tornés a repetir.

I acabo fent una crida a la resta de grups parlamentaris, perquè estan molt bé les paraules –estan molt bé–, però ara, en poc temps, parlarem de pressupostos, i seria

important que aquest recordatori que fem als treballadors públics tingui una repercussió en aquests pressupostos. Perquè, de temes de presons i de compliment de mesures penals sempre ens en recordem, però després no hi destinem els recursos suficients.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara serà el temps de rèplica, d'aproximadament vuit minuts. Tens allà el temps.

Pablo Martínez López

Bueno, antes de empezar a contestaros a los diferentes grupos parlamentarios, en honor al respeto, porque ahora sí he tomado apuntes, quería intentar expresaros por qué para mí es imperativo hacer la comisión de investigación. Entiendo que hay dudas, entiendo que, como tú bien dices, Antonio, se han tomado decisiones que verdaderamente son responsables y se han cambiado procedimientos que verdaderamente no funcionaban bien. Pero yo no vengo aquí a enfrentarme ni al Gobierno ni vengo aquí a reprocharle nada a nadie; simplemente vengo a decirles que como dirigentes políticos tienen la posibilidad, y al mismo tiempo les pediría esa responsabilidad, para cambiar todo lo necesario y analizarlo en profundidad.

Solamente podremos conseguir que se cambie todo lo necesario si ponemos énfasis en investigar qué es lo que falló. Ustedes, como parlamentarios, sí pueden citar aquí a instituciones públicas como es Inspección de Trabajo y que nos explique por qué considera que se vulneraron hasta siete puntos de la ley de prevención de riesgos laborales. Recordemos que el Cire es una empresa sin ánimo de lucro que hace un gran trabajo y una gran labor profesional, y por eso la señora Gemma Ubasart, en su comparecencia, recordó lo importante que es el trabajo que hace el personal laboral del Cire. Pero ahí coincido con usted que se olvidó de lo importante que es el trabajo que realizan los funcionarios de prisiones. Y también tienen la posibilidad de pedirle que comparezca el equipo que lo evaluó en prisión. También tienen la posibilidad de pedir explicaciones al director de la prisión, que fue cesado, y, actualmente, el director de una prisión en la cual se produjo un asesinato y faltan las medidas de seguridad, actualmente ocupa el cargo de coordinador del [#05.18]Arip.

El [#05.19]Arip, por lo que me he podido documentar, es una organización o una institución que controla y coordina la seguridad de todos los centros penitenciarios. Al mismo tiempo, es el encargado de velar por que, en situaciones de crisis y conflicto, la situación se normalice. Para mí es muy relevante que se destituya a un director y se le nombre en un puesto cuando ha sido el único de toda Cataluña donde ha fallado la seguridad y se ha puesto en entredicho lo que es el trato hacia una situación de crisis relevante, que, como antes decía, y daba argumentos de los motivos por los cuales un político debe dimitir, cuando es el principal obstáculo en una mesa de negociación para normalizar un conflicto, un político debería dar un paso al lado y permitir que la institución vuelva a funcionar con normalidad.

Dicho esto, lo que sí que quiero que ustedes tengan en consideración es que yo acudo aquí como víctima –yo no acudo aquí con ideologías políticas–, y que, cuando les pido apoyo en una comisión de investigación, lo hago para que nadie lo instrumentalice, como he dicho antes. Como usted bien decía, hay gente que a veces puede intentar sacar rédito político, pero es una responsabilidad política que las personas que representan a la ciudadanía en el Parlamento, porque todos ustedes y cada uno de ustedes representa a un grupo de personas que les han votado y les han elegido democráticamente, pero sus decisiones afectan a la totalidad de las personas que vivimos fuera, no solamente a las que les votan, sino también a las personas que no les han votado y piensan diferente a ustedes. Por eso creía que, igual que conseguí reunirme independientemente, individualmente con cada uno de los grupos parlamentarios... –que ahora, en la respuesta, te responderé y te diré por qué con Esquerra Republicana no–, considero que es, no inteligente, pero sí es una manera de que ustedes entiendan que al plantearlo yo como víctima, si se realiza, no se puede instrumentalizar, y podemos conseguir cambiar y analizar todo lo necesario desde un prisma de mejorar un sistema y no de derribarlo, derrocarlo o aplicar unas políticas que verdaderamente puedan ser muy punitivistas. Por eso lo planteaba yo.

Dicho esto, quiero contestarles individualmente a cada uno de ustedes, en muestra de respeto y agradecimiento al tiempo que han dedicado y a las palabras que me han dedicado. Agradecerles en general las muestras de dolor, de cariño, de afecto

y de reconocimiento hacia la familia, en mi nombre, en el nombre de ellos, y sobre todo siendo la voz del eco de Núria desde el cielo.

Ahora bien, señor Villagrasa, del PP, cuando usted dice que ha llegado tarde: es mejor tarde que nunca. Usted dice que nos apoya, y yo se lo agradezco. Yo no puedo entrar en razones técnicas, como decía usted, de protocolos que han fallado de Riscanvi, y por eso considero que en una comisión de investigación se puede contar con el apoyo y el criterio de diferentes expertos que proponga cualquiera de los grupos parlamentarios para analizar todo lo necesario, que garantice que esta tragedia que yo vivo no la sufra nadie más. Porque no hay dinero que me traiga Núria de vuelta. Y alguien decidió sobre lo que solamente a una persona le pertenece, que es el derecho a la vida. Cuando aquí se ha hablado de derechos fundamentales sobre los internos, yo considero que tiene que ser así. Solamente se puede vulnerar el derecho a la libertad, porque así lo dice nuestro Código civil. Pero sí que es cierto que alguien que quita el derecho fundamental a una persona debería ser tenido en consideración a la hora de garantizarle todos los derechos, cuando ya no hablamos de segundas oportunidades, sino que hablamos de terceras, de cuartas, de quintas y de sextas oportunidades.

Por eso, cuando usted dice que se hizo caso omiso y que no nos podemos permitir que esto se repita, yo le doy la razón. Yo creo que es responsabilidad de este Parlamento que esto no se repita. Y, ya por último, para cerrar el duelo, lo que yo espero de este Gobierno es que entienda que cuando yo solicito una comisión de investigación no lo hago para derribar ningún sistema, no lo hago para ir en contra del colectivo de internos. Siempre he pensado –y ustedes lo saben, porque así lo he defendido en todas mis intervenciones individuales con ustedes– que garantizar la seguridad en el sistema penitenciario es garantizar la seguridad de todas las personas que forman parte de él: presos, trabajadores y personal laboral. Así que esta es mi interpelación hacia usted.

Senyor Francesc Dalmases, de Junts, cómo no te voy a agradecer, que ya sabes que lo he hecho en privado, el gesto que tuviste de tratar a Núria con humanidad, con respeto y con afecto. Yo, cuando lo veía, porque, como te he dicho, solamente me centré en escuchar la intervención de Gemma Ubasart, porque quería saber si

dimitía o no, derivaba responsabilidades o nos contaba algo diferente que no supiésemos, pasé por alto tu intervención y la del resto de parlamentarios. Y ahora, antes de mi comparecencia, que la he podido analizar, creo que un gesto humano y noble como el que tuviste se debe agradecer, y por eso lo he hecho en privado y lo vuelvo a hacer aquí ante esta cámara.

¿Había errores? Es evidente. Pero, como veo que tienes dudas (*l'orador riu*) a la hora de crear una comisión de investigación, yo te animo a que pienses que, hoy en día, en el sistema penitenciario catalán, hay trabajando personas –que todavía están, ¿eh?, y no las hemos apartado porque no hemos depurado responsabilidades– que, de oficio, nadie ha trabajado, aun habiendo reconocido que había negligencias. En las resoluciones, que alguno habéis hecho alusión sobre las negligencias que se han cometido en el caso de Núria al aplicar los protocolos, se señala directamente a personas que no han tenido ningún tipo de asunción de responsabilidad. Y creo –creo– que como parlamentarios tenéis la obligación de dignificar el nombre de Núria y que, aunque solo hay un culpable, que es quien corta el cuello de mi tía, los responsables que han permitido que eso tenga lugar no sigan trabajando en el ámbito penitenciario, porque, si no, están exponiendo al resto de personas que forman parte del mismo.

Por eso le agradecería que tuviese en consideración y tomase mi mano para ayudarles a cambiar lo necesario e imprescindible desde un prisma serio y desde un prisma de compromiso, pero que sea unitario. Porque si algo he aprendido a lo largo de mi vida es que los políticos, les guste o no, están condenados a entenderse, y se deben entender entre todos para gobernar con seguridad y con decisión. Y, como bien decía Antonio, yo tengo que agradecer también –pero te lo diré después– los cambios que ha habido a día de hoy en lo que es la directriz penitenciaria.

Pasamos a la señora Ana Balsera, de Esquerra Republicana. Sé que me voy a pasar en el tiempo. Me vas a perdonar, Andrés, pero creo que es en mi obligación responder a todos individualmente. En primer lugar, agradecerle la disculpa. Considero que cuando una persona reconoce que se ha equivocado es un acto de educación y muestra de humanidad y nobleza. Yo quiero que entiendan que no solo se perdió la persona de Núria, sino que en la Diputación Permanente, como ustedes

eran grupo de gobierno, yo no busqué el acercamiento hacia su grupo político porque consideraba indigno que yo, como víctima, sea el que tenga que tender su mano. El resto de grupos parlamentarios, me reuní con todos, incluso con alguien de la CUP, que no sé si está o no está, pero me reuní con ellos, con todos. Pero, como usted bien dice, el equipo de gobierno que había en ese momento era Esquerra Republicana. Y que yo tenga que ir a Zaragoza a un acto del señor Amand Calderó, como secretario de Medidas Penales, donde da una ponencia para hablar de reincidencia y reinserción en el sistema penitenciario, para tener una primera toma de contacto con el equipo de gobierno y no sea capaz de contestarme ni atenderme a las preguntas que le planteo en ese foro, que es el aula magna de una facultad de derecho, creo que, con muchos motivos de peso, evitan que yo me acerque a ustedes por falta, a mi juicio, en ese momento, de respeto hacia mi persona como víctima.

Veo que también usted tiene dudas. Entonces, yo le tiendo la mano –porque soy una persona de tender puentes y no destruirlos– a que nos demos el contacto, una vez acabada esta comparecencia, nos podamos reunir en privado y conozca cómo soy, cómo pienso, cómo opino y qué pretendo. Porque no vengo a destruir nada, simplemente a construir, si puedo, cada día un mundo mejor.

Me toca el señor Sergio Macián, de VOX. Bien. A ver, Sergio, yo es que no he venido aquí en busca de reproches a anteriores gobiernos, a anteriores dirigentes políticos ni a nadie; he venido aquí buscando el apoyo y que verdaderamente ustedes sean capaces de empatizar conmigo y con mi familia como víctimas. Por eso, yo sí que considero que el nuevo Gobierno sí ha hecho cosas al respecto para cambiar lo que es el sistema penitenciario a mejor, aunque, honestamente, Antonio,

Fitxer 13CJQD17

no son suficientes. Por eso la necesidad imperativa –y agradezco su apoyo– de crear una comisión de investigación.

En la información reservada, cuando usted ha comentado que se dilató el señor *conseller* desde el 12 de agosto..., yo soy una persona muy reservada que las conversaciones privadas que tengo no las suelo filtrar, pero no es del todo cierto. Yo creo que hubo una responsabilidad por el nuevo Gobierno de que cuando se leyeron las conclusiones de esa investigación creían que se debían analizar con un poquito más de detalle, porque las conclusiones, verdaderamente, hubiesen sido aberrantes. Porque concluir un informe pensando que no hay ningún tipo de responsabilidad administrativa porque era un hecho impredecible y a la vez inevitable, lo que hace que eluda la responsabilidad la propia Administración, hubiese sido muy irresponsable firmarlo por el nuevo Gobierno. Y, no actuando así, lo que sí que hizo el nuevo Gobierno fue analizar más en profundidad esa información reservada, sacar unas conclusiones en las cuales reconoce un mal funcionamiento y unas negligencias y aplicar una serie de protocolos y circulares que permitan un cambio que garantice, aunque sea mínimamente, una mejora en la seguridad. Y en eso, yo, a la actual secretaría de Medidas Penales le estoy muy agradecido, porque siempre me ha tratado con respeto como víctima, como familiar, y ha tenido en cuenta la opinión de una persona que solo pretende que ninguna familia más vuelva a vivir esta desgracia.

Sobre lo de las responsabilidades que decías, lo que sí que he señalado antes, y vuelvo a hacer hincapié en que Francisco Romero, que era el director de la cárcel de Mas d'Enric, hoy ocupa un puesto que, para mí, podríamos cuestionar si verdaderamente es el adecuado o no. Pero yo no soy quien tiene que juzgar eso; son ustedes y la nueva consejería y secretaría quienes tendrán que valorar si donde falló la seguridad se tiene que encargar de la gestión de coordinar la seguridad de todo el resto de centros. Pero bueno.

Andrés, me toca responderte a ti. Te tengo cerca. No sé si se escuchará con el micrófono, pero bueno. Como he dicho muchas veces –tú lo sabes–, yo no vengo a destruir nada, sino a construir. Cada día que me levanto, mi intención en la vida es hacer del mundo que sea un lugar mejor, y para ello pongo mi granito de arena en todas las acciones que pueda tener con cualquier tipo de persona. En este caso, cuando tú me hablabas de tocar la vía administrativa y que la vía política quizá no sea necesaria, que me lo has dicho en algunas ocasiones, nosotros, por la vía penal,

hemos solicitado el traslado de las actuaciones. Y ahora mismo pues estamos esperando que nos den traslado de actuaciones para ver si podemos reabrir la causa del sumario, porque está archivada.

¿Qué pasa? Que nos encontramos que llevamos meses con eso paralizado, pero al mismo tiempo la vida penitenciaria sigue avanzando. Yo puedo buscar responsabilidades y depurar responsabilidades a nivel penal con las personas que la hayan tenido, pero su obligación, y la de ustedes, es velar por el correcto funcionamiento de las instituciones públicas, en este caso la penitenciaria. Y si ahora mismo hay trabajando personas que pudieron tener responsabilidad en la pérdida de la vida de Núria a manos de un interno en un programa de reinserción, creo que sería conveniente analizarlo y poner el foco en qué estamos cometiendo mal y qué personas pueden estar. Y digo «pueden estar» porque no lo sabemos, pero sí que se puede analizar, porque del sumario y de toda la información que yo he podido leer sale claro que Núria se había quejado a su inmediato superior. Alguien al que tú le expresas tu malestar y tu incomodidad —y alguno de ustedes lo sabe, porque les he mostrado algún tipo de prueba de que eso ha pasado—, ¿cómo podemos mantenerlo en un puesto de prisión y, encima, darle premios de reconocimiento por su gran trabajo y labor? Quizá nos estamos equivocando y no lo sabemos porque no estamos analizando bien lo que pasó. Todavía se sigue negando, a través del Cire, que conocía perfectamente que Núria no quería que estuviese. Esto se sigue negando. Por eso les digo que hay parte de la información reservada que está incompleta, porque queda suficientemente acreditado con muchas pruebas que hay tanto en el sumario como en la información criminalística de Mossos que eso era verdad y que eso había sucedido. Ustedes tienen la posibilidad de sentar aquí al Cuerpo de Criminalística de Mossos d'Esquadra que llevó la investigación. Yo no la tengo y ustedes la tienen. Y, si les escuchan, quizá puedan tomar medidas al respecto que garanticen la seguridad del resto de personas que trabajan, que, como bien he dicho, también hay compañeros internos que a lo mejor están expuestos a presos con unos perfiles conflictivos y que no estamos teniendo en consideración.

Por último, cuando planteaba los objetivos de la comisión de investigación, yo creo que lo he definido bastante claro: evitar, como principal argumento, que esto vuelva a suceder; cambiar todo lo necesario para mejorar un sistema que funciona. Es

evidente que el sistema penitenciario funciona. Tenemos un índice de reincidencia mucho más bajo que en muchos otros sitios. Pero yo no puedo analizar estadísticas porque las desconozco. No soy técnico en ello. Y por eso creo que traer a personas que estén cualificadas para dar información mucho más veraz de la que yo pueda dar sobre esos criterios sería más interesante, y a mí no me compete.

Paso a Aliança Catalana. Perdóname, porque no te conozco y no sé tu nombre. (*L'orador riu. Veus de fons.*) Rosa Maria. Muchas gracias, Rosa Maria, por tus palabras. Cuando tú afirmas que era previsible, lo comparto completamente. Había indicativos suficientes en la agenda de tratamiento para pensar que esta persona volvería a asesinar. Alguien, por el simple hecho de renunciar a someterse a tratamiento..., ya es un indicativo de riesgo que se tendría que tener en cuenta y en consideración. Recordemos que el PIT, que es el programa individual de tratamiento que tienen los internos..., aparte de tener que darles trabajo, porque es evidente que hay muchos internos que, gracias al trabajo que hacen en las prisiones, están manteniendo a familias fuera. Por poca remuneración que tengan, hay personas que dependen de ellos: hijos, mujeres, cualquier persona que dependa de ellos. Y hay que darles trabajo porque, de cara a su reinserción en el mundo normal, habitual y en libertad, lo normal es que una persona tenga un hábito de vida con una jornada laboral y con unas rutinas. Entonces, darles rutinas yo considero que es algo interesante y que se debe seguir haciendo. Pero, bien, hay una serie de perfiles que si no muestran interés en reconocer el daño que han causado, verdaderamente... Podrían ser datos excluyentes de facilitarles el trabajo.

Algo que a mí me llama la atención es que, en la información que he podido leer, uno de los motivos por los cuales a Odriste, el asesino de mi tía, se le da trabajo es porque no tiene a nadie fuera que le ingrese un peculio. Bien. No sé si ustedes saben la cantidad de peculio que este señor tenía en el momento de su asesinato en prisión. Tenía una cifra de más de ocho mil euros en peculio. Este dato para mí es significativo, porque, viendo a mi alrededor la gente que me rodea día a día en la calle, pocas personas tienen un colchón de vida de ocho mil euros en su día a día para mantener su alquiler, para asumir cualquier imprevisto –rotura de lavadora, cualquier avería en un coche, lo que sea–, y tienen que ir tirando de créditos. Que una persona con ocho mil euros en el peculio no esté asumiendo su responsabilidad

civil con la otra víctima es un indicativo de que los criterios que estamos aplicando para dar trabajo a los internos quizá –quizá– no son los correctos, y se pueden mejorar.

Dicho esto, cuando me hablaban de indemnizaciones, a ver, ¿cuánto dinero hay en el mundo que me puede traer a Núria de vuelta? Ninguno. ¿Para qué me voy a mover yo por dinero o por interés económico? Si entonces mi causa no sería noble, no sería digna. No hay dinero que me pueda permitir parar, porque lo que me mueve es otra cosa: me mueve el amor hacia Núria, el destapar la verdad y el cambiar todo lo necesario para que ninguna familia pase por esto. Porque no hay ningún motivo económico que me haya traído aquí o que me haya llevado a cualquier movilización. Porque le puedo decir que me puede llegar hasta a costar dinero, más que recibirlo.

Y sobre lo de las cifras económicas, ¿cuántos de ustedes serían capaces de decirme hoy aquí cuánto dinero estarían dispuestos a aceptar por que en el momento que salgan por esa puerta les quiten la vida? ¿Cuántos pondrían precio a su vida en el momento de atravesar esa puerta sabiendo que van a ser asesinados cruelmente e injustamente? Núria, el premio que obtuvo por todo su trabajo fue perder la vida en su puesto. Y ese premio no es digno ni lícito y requiere que todos ustedes hagan un análisis en profundidad para cambiar, como les digo, todo lo necesario al respecto.

Ya he acabado. Muchas gracias. Y me toca el grupo de gobierno. Me estoy extendiendo mucho y sé que me vas a pegar una bronca, pero perdonadme. Como tú decías, nunca repararemos su pérdida, ni con dinero ni con hechos ni con homenajes. Pero sí que tengo que reconocer que habéis asumido que estáis obligados a aprender, y así me lo ha demostrado el nuevo equipo de gobierno. Yo tengo que mandar un fuerte abrazo desde aquí a la nueva secretaria de Medidas Penales, Elena Pérez, porque desde el minuto 1 que he tenido contacto con ella ha sido una persona empática, respetuosa, muy agradable y transparente, cosa que eché de menos en el anterior secretario. Y lamento y agradezco tu disculpa.

Dicho esto, cuando tú me has dicho que el nuevo Gobierno está trabajando por ello, sé que es así, porque lo vivo y soy consciente de ello, y, aparte, intento participar siempre que puedo. Me dices que tienes que pensarlo. Y, como he dicho antes, en el juzgado ya he comparecido. Pero, ¿sabes una cosa que quiero decirte al respecto

cuando me planteas si este es el escenario correcto para analizar todas las negligencias? Pues una cosa que te planteo es que, como víctima, me encuentro que Inspección de Trabajo reconoce errores e incumplimientos en la ley de prevención de riesgos laborales. ¿Actuó de oficio, demandando laboralmente al Cire o abriendo una investigación? No. Me quedé solo.

Me dices que la Administración pública, a base de su información, la que presentó como información reservada... –me parece que es la 11/2024–, ¿analizó las posibles negligencias? Sí. ¿Las reconoció? Sí. ¿Se depuraron responsabilidades? No. ¿Qué me queda? Apelar a ustedes, que me den el apoyo necesario para que se abra una comisión de investigación y se analice todo y se puedan, a nivel administrativo, depurar responsabilidades. Porque yo entiendo, y a lo mejor me equivoco, que una administración pública que en un informe determina que se han cometido irregularidades y negligencias y que hay personas que se han saltado su protocolo, el protocolo de actuación del sistema penitenciario, y lo han incumplido..., deberían ser sancionados. Un cese forzado, como fue el que cometieron en la anterior *conselleria*, o un cambio de puesto, que supone que es premeditado, como fue el de la subdirectora de Tratamiento, que no tiene ningún perjuicio para ellos a nivel económico ni de trabajo, porque siguen ejerciendo el mismo trabajo con el mismo sueldo, creo que deberían entender que a mí, como familia, no me valga. Porque si yo me equivoco en mi trabajo y cometo negligencias, cometo errores que le acaban costando la vida a una persona, lo mínimo que debería hacer mi jefe es despedirme y que eso conste en mi expediente para no exponer a nadie más. Ese sería el motivo.

Y ya para finalizar, porque me he alargado demasiado, agradecerlos a todos que me hayáis permitido comparecer aquí en el Parlamento de Cataluña. Sé lo importante que para todos es esta institución. Les pido compromiso. Y, cuando mediten, tienen mi contacto, y a quien no lo tenga se lo doy ahora encantado. Me puedo reunir con todos ustedes. Pero sí que les imploro que me permitan formar parte de esa comisión de investigación, porque, aunque no sea experto, quiero dar luz desde el sentido común de la ciudadanía, como víctima, para sentir que, cuando ustedes lleguen a sus conclusiones y las voten, verdaderamente se ha analizado todo para evitar que esto suceda. Y cuando les digo eso es porque, aun sabiendo y siendo conocedor de que con el apoyo de tres grupos parlamentarios ya podría constituir

una comisión de investigación, nunca lo he querido ni lo he deseado. He querido que trabajen ustedes de una forma unánime y que entiendan que la necesidad imperativa va a afectar a todo el colectivo penitenciario y así también al resto de la ciudadanía, porque la reinserción es lo único que nos queda para que los presos, cuando salen en libertad, no expongan a nadie más.

Así que, gracias a todos por su tiempo. Muchísimas muchísimas muchísimas gracias por los gestos de cariño que han mostrado hacia mi familia y por haberme escuchado y haberme permitido que hoy pueda estar aquí ante todos ustedes.

El president

Moltes gràcies, Pablo, per la teva compareixença.

Bé, fins aquí ha arribat la Comissió de Justícia del dia d'avui. I, bé, doncs veurem què deriva d'aquesta compareixença. Gràcies.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT